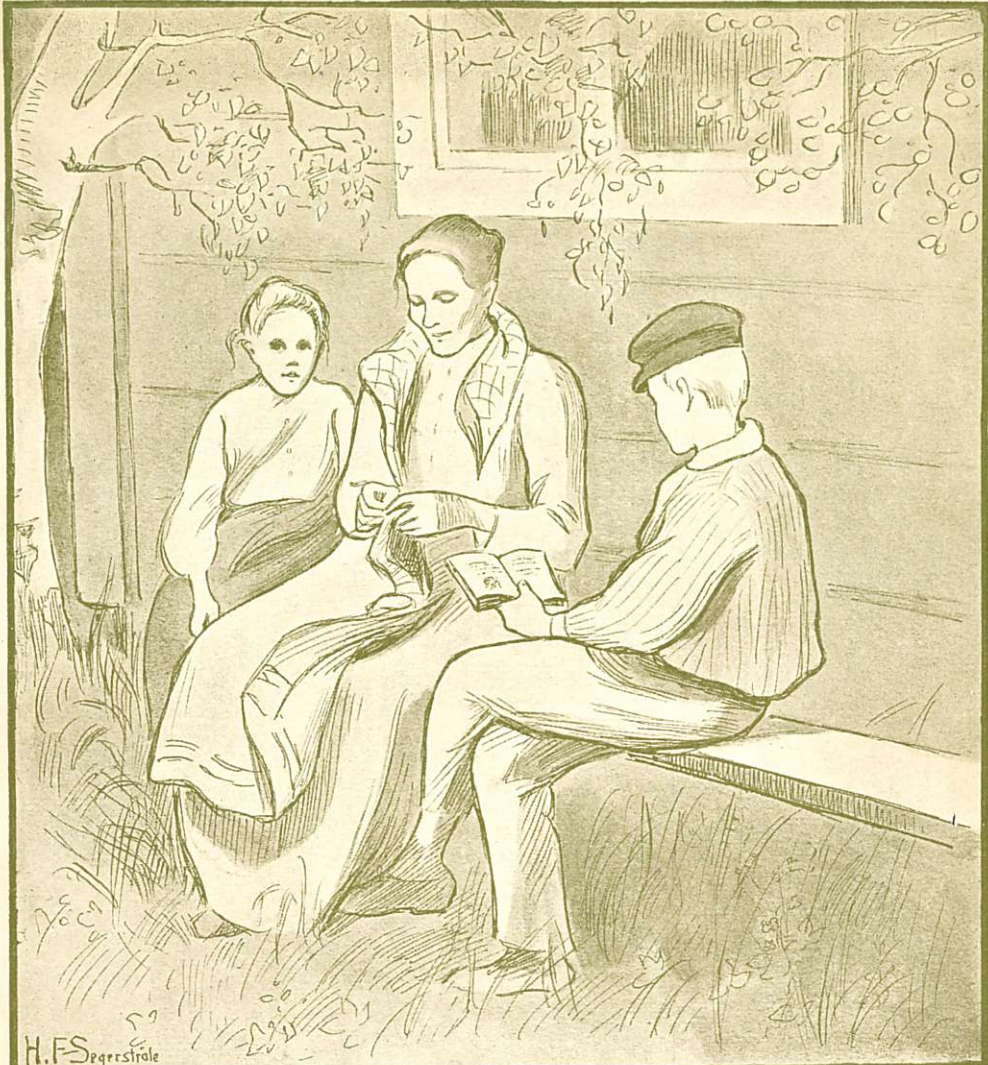

Ruots. last. kirj. 3.

H.F. Segerstråle

STUGORNAS VÄN

BERÄTTELSE
AF H. FROSTERUS-
SEGERSTRÅLE ♦♦
III samlingen

Pris: häft. 4 kr., kart. 1: 25.

STUGORNAS VÄN

III

STUGORNAS VÄN

BERÄTTELSE FÖR BARN

TREDJE SAMLINGEN

AF

HANNA FROSTERUS-SEGERSTRÅLE

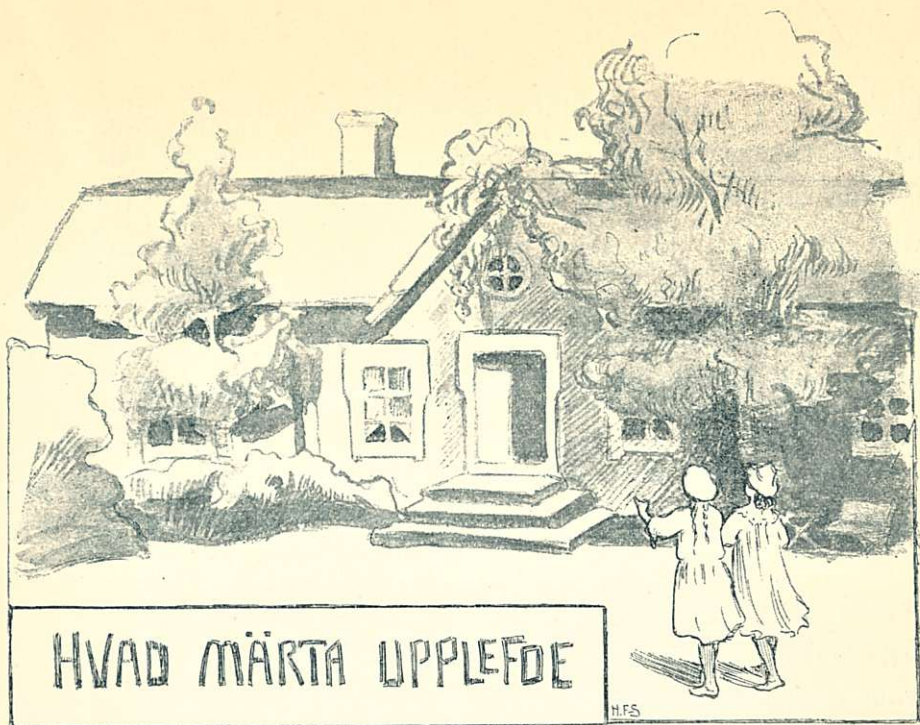

STOCKHOLM ×

EVANG. FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION

WAV PALMQUIST

TRYCKT HOS
P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG, STOCKHOLM 1907

Märta hade blifvit förfärligt glad i dag på förmiddagen, när mamma kom och ropade, att en segelbåt med ljusklädd ungdom lade till vid badhusbryggan, och att Märta och hennes stora syster skulle skynda sig ned från sitt rum.

Å — var det inte Märtas skolkamrat, Astrid Heckel, med sina två bröder, sin stora syster och sin lilla svarta pudelhund. Astrid bodde ute i skären, ett par timmars väg härifrån, och hade lofvat hälsa på i sommar. Det var öfverraskande glädt, att det verkligen inträffat.

Till en början gingo de omkring och besågo rummen — de främmande voro ju här för första gången — och Märta var för-

tjust åt sin väns beundran öfver den gammaldags långa, röda karaktärsbyggnaden med dess stentrappa. — Märta kunde bli nästan fientligt sinnad, om man inte uppskattade dess behag. Hon hade varit litet rädd, att Astrid skulle finna byggnaden oansenlig och gammalmodig, hennes kära hem, som hon själf så högt beundrade, med de två björkarna vid stentrappan, hvilka nästan växte ut från väggen och bildade en liten löfsal, där man brukade dricka eftermiddagskaffe.

Allt eftersom tiden led, blefvo både gossar och flickor språk-sammare och muntrare. Och på vägen till hönshuset, det nya, gulmålade, med öfver hundra befvädrade invånare, begynte lifsmodet stiga högt. Gossarne, Märtas bror och de främmande, voro i full fart med att skryta öfver sina bussiga metställen och öfver antalet gäddor och abborrar de fått samt öfver sin väldiga simkonst. Kunde man rätteligen tro dem, hade enhvar af dem som ett intet förmått simma öfver Finska viken. Märta gick med armen instucken i Astrids och hade så mycket att säga sin vän, att hon icke visste, hvar hon skulle börja och hvar sluta.

Efter middagen, till hvilken vankades de raraste plättar, hvilka Märta hviskande tiggat mamma om, ty hon trodde, att det också var Astrids favoriträtt, förenade sig äldre och yngre i krocketspel. Det var svalt och lummigt under parkens gamla lindar och lönnar.

Astrid var en skicklig spelare; hon hade öfvat sig hemma i staden på egen, präktig gårdsplan. Märta måste stå och se på henne, där hon stod med klubban i hand, spänstig i blick och hållning. Hon var fin och graciös, så söt med sina korpsvarta lockar, som föllo från sidan ner på kinderna öfver sammetsbandet, som

höll upp håret från pannan. Hon hade haft tyfus sista året, och sedan dess hade lockarna vuxit fram från det kortstubbade håret. Astrid var för öfrigt en kamrat, som man måste hålla af. Hon var ingen skvallerbytta och delade gärna sina godbitar under rasten. Kanske ville hon litet för mycket göra sin egen vilja gällande — men hvem hade inte sina fel?

— Astrid är riktigt öfverdådig — sade Märtas store bror och följde smått beundrande hennes säkra träff. — Annat är det med vår Märta, den lilla klumshackan.

Och han gjorde en skämtsam nick med hufvudet åt systemen till.

Det där var förstas litet retsamt, dock tog det Märta icke alltför mycket. Men så kom det, som rakt förstörde hela dagens glada

Stora bror följde smått beundrande hennes säkra träff.

stämning. Gossarne hade funnit upp att på den långa, raka sandgången i parken, som gick ända ner till porten, springa i kapp efter klocka. Uppe vid gångens krök stod Märtas elfvaårige bror med uret i hand, en långbent, stark och vig pojke med så lifligt minspel, att ögonbryn och munvinklar voro i ständig rörelse uppåt eller nedåt vid åskådandet af den intressanta täflingen.

Ett — tu — tre — rösten var stark och gäll — se så, nu gäller det! Och som för brinnande lifvet rusade gossarne i väg med fäktande armar och snabba ben, så att det rök och susade om dem.

— Seså — flickor — flickorna ska' med! — ropades det ifrigt, när alla tre gossarne, andfådda och röda, hvilade på sina lagrar.

Astrid var icke sen att hörsamma uppropet; hon hade stått ett stycke ifrån, åsett leken och känt, hur lusten att få vara med kittlade i henne. Där hemma brukade hon klättra i träden, klädd som gosse, och ju högre träd, desto mera lockande. Men hon anhöll om att få springa i tur, icke i kapp, hvilket beviljades.

Och Astrid rök åstad som en ljus sky, med lockarna dinglande om det smala ansiktet, där ögonen glödde som ett par svarta kol — seså — nu var hon vid målet — herrgårdsporten — och det var bara 11 sekunder. Ingen af gossarne hade uppnått ett sådant rekord.

Bravo, bravo! — store bror och de stora flickorna klappade händerna. Och de yngre gossarne gjorde sammalunda, sedan den första häpenheten lagt sig öfver att en *flicka* kunnat öfverflygla dem alla.

— Nu skall Märta ut — marsch — skreko pojkarne. Men

hon ville inte — hon hade, full af förundran, åsett Astrids mästerprof och visste, att hon aldrig skulle kunna mäta sig med henne. Hvarför skulle hon nödgas visa sig från den minst fördelaktiga sidan? De borde låtit henne täfla på ett annat område — låtit henne gissa gåtor eller skriva geografiska namn eller låtit henne spela något litet stycke på pianot. Då hade hon gärna varit med om att täfla. Men detta —

Hon stretade emot, och stora syster måste till slut uppmuntra.

— Hvarför skulle du icke försöka? Du har ju ett par starka och friska ben, du också, kära Märta.

Då öfvervann hon sig. Det var nu bara för att göra dem till viljes, hon skulle nog göra det sämsta rekordet af dem alla.

— Ett — tu — tre — hon samlade all spänstighet och kraft och satte i väg.

Men hur det var, snubblade hon midt på vägen, föll handlöst, rullade som en boll i sanden.

Hvad det blef för ett skratt — bravo — bravo — starka handklappningar och muntra rop.

Men hvad Märta såg genom de tårskymda ögonen, det var, att Astrid, hennes vän, skrattade med — skrattade och applåderade lika högljudt som de andra åt hennes klumpighet. Och det tog henne i hjärteroten, tog på hennes stolthet och hennes vänskänslor.

— Aldrig mera skall jag bli narr för dem, det lofvar jag — sade Märta vid sig själf, harmsen och upprörd. Och så var det slut med all dagens glada stämning. Om hon också kunde behärska ryckningarna kring läpparna och gråten, som brände i

halsen, blef det så underligt stelt mellan henne och hennes vän. Astrid sökte med en känsla af att ha varit ogrannlaga närma sig Märta, men det låtsade denna alls icke märka. Hon riktigt ville, att Astrid skulle känna, huru illa hon burit sig åt. Hon riktigt glädde sig åt att visa sig stram och oåtkomlig.

Icke ens, när de främmande togo afsked, kunde Märta förmå sig att vänligt säga farväl. Ej heller bad hon henne komma åter. Hon kände sig med ens så isande kall, och ändå, när Märta såg båten lägga ut från stranden, brände i henne en känsla af sorg och besvikenhets. Hon gick tyst och modstulen in i salen och ställde sig vid bordet att bläddra i en bok utan att rätt tänka på, hvad hon hade för händer.

— Det var tråkigt, att de skulle få en så ofördelaktig vind i kväll, i synnerhet som den kommer öfver land och blir ojäm och byig — sade store bror, där han stod med händerna i fickorna vid fönstret.

Märta spetsade öronen. Hon riktigt for ihop, när en stark vindstöt slet i trädens kronor och ryckte i knutarna.

— Nå, de ha ju en van och pålitlig sjöman vid styret — sade han lugnande och gick ut.

Men Märta kände en aggande oro. Hon gick ner till stranden — båten var för länge sedan utom synhåll — där foro grönsvarta ilar långs fjärden, hvilka kommo farande öfver land med sus och dån i trädtopparna.

Plötsligt sköt där ut en båt från holmen midt öfver, en båt, som i stark fart rodde sig fram genom blåsten. En karl utan mössa sprang i land och kastade repet om en sten.

— Det har gått dem illa; de ha stjälpit ute vid Långgrunds-
udden — pustade han fram.

Märta stod ett ögonblick, som hade hon icke förstått ett enda ord. Så skrek hon till — kastade händerna i luften — skrek och skrek utan att veta till sig. Store bror kom springande, mamma kom, syster och småbröder — alla kommo med oro och ängslan. Hvad — Gud förbarme sig — så ohyggligt!

I ett ögonblick hade store bror hoppat i lilla julen, som förde honom ut till den förankrade hvita slupen. Men då kastade sig Märta med ett gällt bönrop i roddbåten vid bryggan.

— Käraste mamma — jag måste — jag måste — låt mig få komma med — ack, ro mig ut till slupen!

Det var en sådan sorg i det ropet, att man måste låta barnet få sin vilja fram. Men själf ville mor med.

Huttrande af skrämseles frossa kröp Märta ihop intill mamma. Slupen flög ut med hvita vingar, som spändes styfva af den starka vinden. Vågorna gingo icke höga, men ilarna, som kommo farande likt ondsinta, hätska troll, tryckte mången gång halfdäcket ner till vattenytan. Store bror satt orörlig och tyst vid styret, med van hand manövrerande båten, medan blicken skarpt och ihållande spejade framåt.

Ingen talade. Det hade redan blifvit halfskumt, och månen steg ljus och klar fram mellan skyarna. Märta såg upp mot det lysande fästet och knäppte i ett slags förstenad ångest sina händer.

Gud — mäktige, store Gud — förlåt — förlåt — hjälp! —

Skulle hon våga — hon, som rent af njutit af stygga, hämndlystna tankar, som så kallt och ovänligt räckt vännen sin hand,

kanske för sista gången — skulle hon våga bedja om hjälp? Kanske var det för hennes synds skull, som allt detta inträffat. Hvarför — hvarför hade hon icke ens *velat* öfvervinna sig själf? Och dock bodde hos henne innerst ett svagt begär, en längtan efter att bli god, att lyda Gud.

Obevekligt lugn och kall tycktes henne månen med sitt lysande silfversken, som göt glans på det oroliga vattnet. Gud tycktes henne så långt borta. Och hvarför skulle han heller bry sig om henne?

Store bror och mamma lyssnade efter minsta ljud, spejade efter hvarje föremål med genomträngande blickar. Båten flög förbi vassen, som susade mot stäfven — skulle de icke småningom se en omkullstjälpt båt?

Där — lyste där icke något ljust och stort i halfmörkret vid stranden, dit månstrålarna icke nådde? Det skvalpade — ack — å — nej — det var blott en stor sten, som sken vit i vassen.

Midt på fjärden låg en skuta förankrad. Ljus lyste från det lilla kajutfönstret. Store bror ropade an.

En gammal krokig gubbe i skjortärmarna stack upp hufvudet ur kajutöppningen.

— Om han sett någon båt med segel i närheten — om han hört rop på hjälp — ne-nej — inga hade han sett eller hört, inga —

Tyst — hördes icke hundgläfs — ett tjutande oroligt gläfs långt borta!

Märta begynte skälfva i hela kroppen.

— Det är Moppe, som blifvit räddad, som simmat i land —
han tjuiter efter de andra — — —

Hon borrhade hufvudet i mors knä, alldeles utom sig af förfäran.

— Kära, kära barn — lugna dig — för Gud är ingenting
omöjligt — vi ska' lägga allt i hans hand.

Mor strök hennes kind och hennes hufvud.

— Jag börjar tro på en ljusning, sade store bror eftersin-
nande — det är kanske någon synvilla af torparen — jag kan
icke förstå — med en så van sjöman vid rodret —

Ack, om man bara kunde få hoppas en liten, liten smula!
Om hon bara icke sett Astrid för sista gången, om hon bara icke
behöfde tänka sig henne flytande på vattnet, död och stel, med
blekt ansikte och svartlockigt hår!

Slupen hade ändtligen nått stranden, där Astrids föräldrar
bodde på sommarnöje i en liten hyrd fiskarstuga. Syntes deras
båt vid stenbryggan? Nej — bara en liten ekstock — men möj-
ligen kunde de lånat den längre ifrån.

Med hjärtat bankande ända upp i halsen — med knän, som
skälfvande slog mot hvarann, smög Märta upp till stugan, som
låg tyst och stilla med taket mörkt mot himmelen, omgifven af
spetsiga, höga granar.

Om Astrid inte fanns här, om hon drunknat — då skulle
Märta icke mera kunna lefva. — — Hon grep krampaktigt tag i
mammans hand, när de trädde öfver tröskeln och in i stugan.

Fredligt lyste ett litet ljus på det stora stugbordet. Astrids
mor satt i gungstolen och läste. Och där — var det sant —

var det möjligt — satt Astrid vid bordsändan, doppade en penna i bläckflaskan och skref, med näsan lutad öfver ett brefpapper.

Märtas högljudda glädjesnyftning kom dem alla att spritta till. Hon rusade fram och gaf Astrid en sådan omfamning, att pennan flög ur hennes hand och brefpapperet fick sig ett stänk af svarta prickar.

— Hvad jag är förfärligt glad — förfärligt — så härligt, att du inte ligger på sjöbottnen, Astrid. — Och så kom där ännu en kramning, så att den stackars förbryllade vännen kippade efter andan.

— Hvad — hvad — huru skulle man förstå detta?

Fru Heckel hade alldeles bestört rest sig vid de främmandes åsyn. Hon fick i första hand en nöjaktig förklaring af store bror.

— Ack, kära fru Edman, det här var allför ledsamt — ropade Astrids mor och slog ihop händerna. — Att ofrivilligt hafva åsamkat er en sådan pina! Och hennes fullvuxna dotter utbrast: — Nu kan jag äntligen förstå alltsamman, ty vid Långgrundsudden strök skepparen ögonblickligen spriseglet för en våldsam vindstöt. Strax därpå gingo vi om udden. Det var då torparen trodde, att vi kantrade, och man kan icke undra öfver att det tycktes honom så. Men ack — all er oro! —

— Å, det är ingenting annat att säga numera än: Gud vare tack! — sade hurtigt och gladt Märtas mor — nu få vi tack-samma och lugnade vända åter.

Men det blef böner och öfvertalningar om att Märta skulle få stanna. Och det fick hon. Flickorna bäddade åt sig i stugans »främmandsäng», en lustig gammalmodig en i två våningar, men

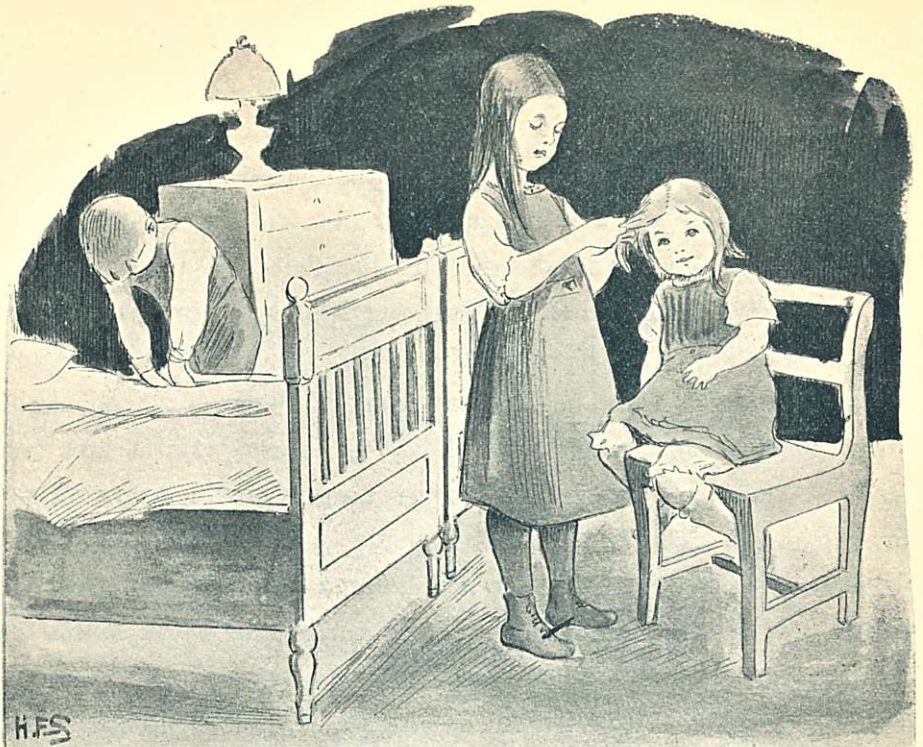
de kunde inte besluta sig för att ligga, den ena öfver och den andra under, utan de måste sofva bredvid hvarann, i samma säng.

Ty de hade mycket att säga hvarann, de två vännerna. I synnerhet Märta. Det var en ljuflig lättnad att få afhörda sig sin skuld och bikta sina fula tankar. Det gick så bra att öppna sitt allra innersta, som annars var litet ömtåligt — så här öra vid öra i den tysta softimmen. Kunde de icke komma öfverens om att i all vänskap säga hvarandra sina fel, när de märkte sådana, kunde de inte? Och besluta att inte bli ledsna, för de skulle aldrig mer få bli ovänner. Och så — föreslog Märta litet tvekan — tänk, om de skulle börja läsa i bibeln några verser för hvarje dag, eller huru. Så brukade mamma göra. De hade ju hvar sin skolbibel. Skulle de komma öfverens om, hvar de skulle börja? Det hade kommit en varm ifver öfver Märta att närmare lära känna denne Gud, som i dag visat henne sådan godhet och hjälp. Hon tyckte sig nästan för första gången fatta, att hans hand omedelbart kunde och ville ingripa i barnens lif — i hennes eget på ett förunderligt tydligt sätt.

Månljuset målade lysande hvita fönsterrutor på stuggolfvet, suset i furorna blef till dämpade vaggsånger, sedan vinden lagt sig att domna af för natten. Och med en lycklig, högtidlig förnimmelse af en vakande och beskyddande Fader öfver sig somnade de båda flickorna in, tätt slutna till hvarandra. Den trygga, lugna hvilan föll ljuf öfver gammal och ung i den låga fiskarstugan.

MORGNSTUND I BARNKAMMAREN

Det var ännu tidigt på morgonen. Mamma hade gått till torget med nätväskan i hand, skolbarnen slogo just igen dörren efter sig och sprungo med böckerna under armen framåt långs gatan, där mjölkkärrorna skramlade, och i barnkammaren kröpo ett par sexåriga tvillingar från bädden med klara ögon, litet rufsigt, mörkt hår och kinder, röda som äpplen.

Det var frestande att föra litet oväsen där inne, när man lämnades så här på egen hand. Men just som skrattet och pratet hotade att bli alltför öfversvämmande, öppnade Visa, barnsköterskan, dörren och bar in lilla treåriga Leni.

— Seså — sade hon trumpet och ställde barnet i den långa, hvita nattskjortan på golfvets matta — här får ni henne nu att se efter. Okammad och otvättad och oklädd får hon allt vara, ända tills frun kommer hem, för det kan väl ingen människa begära, att jag ska' ensam hinna med allting, när Manda lagt sig sjuk.

Och så var hon borta igen. Man kunde höra, huru hon litet bullersamt sopade där ute i matsalen.

Lilla syster kysstes och välkomnades. Hon var som ett litet främmande, hvilket hvarje morgon gjorde sin uppvaktning i barnkammaren, eftersom hon sof hos mamma i sängkammaren, och det var icke utan, att hon, medveten om sin värdighet af syskonskarans och hemmets lilla prinsessa, fordrade sin dagliga hyllning.

Greta hade i hast blifvit tankfull. Plötsligt lyste hennes ansikte upp. Man kunde se, att hon fått något klart för sig. Det gick med fart att få kängorna snörda och kjolen på. Hon raskade på tvillingbrodern, som satt på sängkanten och skrattade och lekte med lilla syster.

— Du ska' skynda dig, Hans. Vi ska' hjälpa Visa nu, när Manda är sjuk. Jag ska' tvätta och kamma Leni, och så börja vi båda bädda sängarna.

Hans gjorde stora ögon.

— Alla de här sängarna? — frågade han tvekande och litet förskräckt, seende sig omkring i barnkammaren.

— Ja visst. De' ska' bli roligt, vet du — försäkrade hon ifrigt och uppmuntrande — ingen får veta något, förrän allt är färdigt. Hans — hva' Visa och mamma ska' bli glada!

Med tindrande ögon och flitiga små fingrar begynte lilla mor syssla och sköta om lill-barnet, som lugnt och snällt lät sig klädas, tvättas och kmmas. Bror Hans hade äfven uppfyllts med ifver. Han släpade täcken och lakan, bäddade och bäddade, vek och jämkade, stoppade och slätade i sitt anletes svett.

Visa tittade misstänksamt in genom dörren. Det kunde aldrig stå rätt till med dem där inne, eftersom det var så tyst. Ty fruns barn voro aldrig riktigt tysta, utom när de kommit i sömnens armar.

Men när Visa kastat en spejande blick i barnkammaren, drog hon sig hastigt tillbaka med ögon, som glimtade af förundran och löje, och hela tröttheten var glömd i ett nu. Verkligen, var det icke solen, som begynte skina? Det tycktes henne så ljust i rummen med ens. Hon närmade sig fönstret. Nej — ännu var solen inte framme — men den glimmade aningsfullt där borta bakom den mörka molnväggen och skulle snart bryta sig igenom.

De barnen — de barnen — man måste rakt hålla af dem trots allt —

Kling, kling, ringde det plötsligt på tamburklockan. Ett glädjeskri ljud från barnkammaren; därpå rusa tre småttingar, kammade, tvättade och klädda, ut i tamburen och fram till dörren.

— Det är mamma!

Ganska riktigt. Mamma stiger leende in genom dörren med torgväskan full af gula morötter, röda äpplen och allehanda goda saker.

Men hon får knappast tid att aftaga ytterplaggen. Tre par

armar fatta tag i hennes kjol och händer och draga henne in i barnkammaren.

— Hvad — mor slår ihop händerna — hvad för slag? Ha ni småttingar verkligen bäddat alla sängar?

Tre par barnaögon stråla som små solar. Jo, mamma skall själf se. Och de draga henne från säng till säng. Och mor ser. Visserligen småler hon en smula åt det avviga öfvertäcket, som på ena sidan håller på att släpa i golvet, medan den andra ändan knappt räcker att skyla sängkläderna inunder, visserligen äro där kullar och berg på de flesta sängar — visserligen är lilla Lenis hårbena betydligt på sned — men trots allt ler mor så innerligt gladt, kysser och omfamnar sina små.

Men hvarför glänsar där en tår i mors öga?

Ja, hvarför?

Därför att mors sinne fylles af sådan tack till Gud för villiga små barnahjärtan och villiga små barnaarmar. Det var glädjens tår, förstår ni. Ty för far och mor kännes intet så ljufligt i denna värld som att se villighetens glada ande stiga in öfver tröskeln, lätta bördorna och göra allting ljust. Då blir där solvärme och solljus i hemmets värld, vore det än det fattigaste hem, och rådde det än dimma och köld i naturen där ute.

Ty villighetens ande är ett soligt himmelens barn, som drifver på flykten ledsnad, egenvilja och tröghet. Bjuden villighetens ande in i edra hjärtan och hem, små barn, bedjen Gud, att han må stanna kvar och göra lifvet skönt och rikt för alla edra kära och eder själfva!

Den lille »studentens» julgåfva.

Matte Puls hette den sexårige hvitfluggen med de oförskräckta, glada blå ögonen, ende sonen till änkan efter smeden på herrgården. Det var en märkvärdig liten karl — hvart han gick och hvart han kom, tycktes solen följa honom i spåren. Han var god vän med hvarenda en på hela den stora egendomen. De gamla i stugorna smålogo, när Matte trädde in genom dörren och med sin glada, litet gälla röst hälsade goddag. De tyckte om att se den soliga blicken och att få sig en liten vänskaplig klapp af de fasta små händerna. Ty Matte, som hade en frikostig natur, måste dela litet med sig af sin välvilja för alla människor. Han var inte mera än fyra år, när han kramade mor och sade med strålande ögon:

— Matte tycker så här mycke' om mor och skomakarfar och skomakarmor och Janne och Stina och smeden och Koppar-Kalle och Backes-Lisa och Rika och Ella och fröken Karin och patronessan.

— Än patron själf då? — frågade mor med ett litet småleende. Matte eftersinnade.

Så löste sig de små händerna från sitt kraftiga tag och knäpptes helt löst om mors hals.

— Så här mycke' tycker Matte om patron. Men när han blir snäll och inte slår någon med käppen, då tycker Matte mycke' om patron.

Mor suckade. Hennes lille pys var nog den ende, som hyste något, liknande vänskap, för den rike och själfviske godsherren på Skogskulla. Alla andra gingo i hemlig bäfvan och ovilja för honom. De visste aldrig, hvilken stund det kunde falla honom in att ställa till oberäkneliga fordringar, krängel eller svårigheter för dem. Barnen sprungo på långt håll ur vägen för honom, alltsedan Backes-Lisa fått sig bastonad af patrons käpp, för det hon sprungit öfver en af de fina gräslindorna uppe på herrgården.

Emellertid hade patron på Skogskulla en fru och dotter, som folket älskade. De spredo ett ljust och mildt skimmer öfver skuggan, som patronen kastade. Deras händer tröstade, helade och upprättade. Skulle icke de händerna varit, hade ingen torpare haft lust att stanna kvar på gårdens mark.

Nu var det så, att lille Matte Puls blifvit fruntimrens förklarade favorit. Karin, dottern i huset, tyckte att den dystra herrgården så väl behöfde solen och värmen från den lille gossens

ögon. Och för att få anledning att ofta se honom erbjöd hon sig att lära honom läsa. Dagligen gick hon ut i den nyss löfvade parken att vänta sin elev. Det var ett så stort nöje. Där kom han yrande som en vårvind genom grinden, fram längs den långa alléen med en gammal studentmössa öfver öronen, medan de glittrande glada ögonen spelade under mössans skärm.

Den lille »studenten», såsom han också kallades, tycktes alldeles obekymrad om att patron betraktade honom med nedlåtande blickar. En gång, när patron, missnöjd och med moln på sin panna, stod vid fönstret och såg ut, råkade Matte gå förbi dörren till hans rum. Frimodigt gick han fram till godsherren, såg upp i hans bistra ansikte, gaf honom en liten vänskaplig klapp på ena benet och sade:

— Du ska' int' vara ledsen, patron!

Alldeles bragt ur fattningen hade patron inga snubbor till hands, och det såg nästan ut, som om en hemlig sträng blifvit anslagen, ty man märkte, att han begynte se mellan fingrarna med den lille karlen.

Men så skulle det icke fortfara. Det var en dag under höbärgningen, en het, tryckande dag, när folket pustade under solens brännande strålar. Patron gick omkring med sin eleganta käpp, styf och mörk i hågen vid åsynen af de glesa stackarna. Det skulle bli ett dåligt år, det var alltför tydligt.

Då fick han plötsligt syn på en ung arbetare, som, glömsk af sin husbonde, stod och sträckte på sig en smula lättjefullt. I ett nu rann sinnet öfver, och med en häftig ed väckte husbonden arbetaren ur hans håglöshet. Men fram bakom stacken

kröp en liten pys med hvit studentmössa och ett par stora, bestörta ögon.

— Patron, säg inte så, snälla patron, det är synd, säger mamma.

De omkringstående stodo bäfvande.

— En märkvärdigt tapper liten karl, tänkte hvar och en, men hvad skall det bli af honom?

Ja, hvad blef det af honom? Patron spände sina förtörnade ögon i den lille förbrytaren och förbjöd honom sätta sin fot inom hans dörrar mera. Och så var det slut på den glada tiden för Karin och lille »studenten». Förgäfves bad Karin med rödgråtna ögon, att fadern skulle återtaga domen, förgäfves sökte hans milda fru öfvertyga honom om det orimliga i att straffa en liten oskyldig gosse för några förskräckta och välmenande ord. Husets herre förblef obeveklig, han skulle näpsa dylika näsvisheter i grund. Och så var det en god läxa för hans fruntimmer, som inte gjorde annat än klemade bort »sämre» folks barn. Därmed punkt.

Den lille Matte satt med sorgsna ögon på sin trappa där hemma och med abc-boken på knät, undrande öfver att patron kunde bli så ledsen, för det Gud inte tyckte om de där fula orden.

En dag i början af augusti sade patronessan och fröken Karin farväl åt sin käre lille student och reste långt bort till söder. De skulle dröja vid det sköna Medelhafvets strand bland rosor och cypresser ända till jul. Men fröken Karin hviskade i Mattes öra, att han icke skulle glömma bedja Gud för dem alla. Nej, huru skulle han det? Det gjorde han hvarje afton, och patron var icke heller glömd.

Emellertid begynte allehanda rykten sprida sig omkring på Skogskulla egendom, särskildt sedan patron rest till utlandet efter sin familj. Folket berättade, att det stod dåligt till med herrskapets affärer, att patrons rikedom inte var något att skryta öfver, och att den rikedomen snart skulle smälta samman som vaxet för elden.

Det var en vacker sensommarkväll med klar solnedgång öfver mörka skogar. Matte Puls kom triumferande hem från hagen med studentmössan full af hönsägg. Ändtligen hade han hittat Spräcklans bo, som man sökt i dagar och veckor. Men mor var inte belåten — det var föga bevändt med de äggen mera, de skulle hvarken duga att äta eller sälja. För öfrigt var hon ifrigt upptagen att med blicken följa flera främmande herrar, som gingo omkring och mätte trädstammarnas omfång, märkte och antecknade dem. Så — nu visste hon det — här skulle bli stora förändringar — skogen mättes ut — den skulle säljas. Således var det sant, hvad ryktet berättade — patrons affärer voro dåliga. Staccars patronessan och fröken Karin!

Medan hon satt där på trappan i allvarsamma tankar, stördes hon af ett skri från Matte.

— Mor, mor, det pickar i ägget! Mor, är det en kyckling, som vill ut?

— Hvad för slag?

Ja, verkligen ljöd det icke med korta, jämna mellanrum ett sakta pickande från ett af Spräcklans ägg! Matte var utom sig af förtjusning. Han höll det dyrbara fyndet mellan sin små bruna händer, blåste därpå med sin varma andedräkt och tryckte det

sakta intill sig. Svårt var att för några ögonblick lägga det ifrån sig, då han skulle äta sin aftonvard, men det dröjde icke heller många minuter, förrän han hade det i händerna igen. Trodde icke mor, att om han riktigt, riktigt väl värmdde och vårdade ägget, skulle kycklingen krypa därur? Så kröp han till kojs, drog det stora täcket högt öfver hufvudet och lade ägget under skjortan på sitt varma lilla bröst. Ack, om han bara kunde ligga stilla på rygg hela natten! Så bad han sin aftonbön och tillade:

— Gode Gud, välsigna den lilla kycklingen, som vill ut från ägget! Ack, låt mig få en lefvande liten unge!

När den tidiga morgonsolen lyste in i änkans lilla stuga, väcktes Matte af ett underligt, svagt krafsande på bröstet.

Pi—i—pi—i! ljöd det.

I första ögonblicket, yrvaken som han var, kunde den lille »studenten» icke fatta sin lycka. Men så grep han med bäfvande händer om en gul, varm liten boll, där några äggskal ännu sutto fast på ryggen, och störtade upp ur sängen, rakt fram till mor, som han väckte. O, det var sant, det var sant! Se, mor — han *hade* en liten lefvande unge! Ack, så söt och rar den var! Bara han nu haft fröken Karin här att visa den för!

Fram på förmiddagen foro de främmande herrarne, och af förvaltaren fick man veta, att det verkligen var fråga om egendomens försäljning. Dessutom berättade förvaltaren, att patron låg sjuk där borta i utlandet.

Matte Puls stod fundersam vid dessa nyheter. Skulle fröken Karin bli fattig, kanske bo i en sådan liten stuga som han själf och inte ha råd att äta annat än hårdt bröd, potatis och salt

strömning? Då flög en plötslig tanke genom honom, och hela hans ansikte lyste upp.

— Mor — hviskade han ifrigt — fröken Karin ska' ha min kyckling. Vi ska' föda den åt henne till jul. Och så får hon äta ägg, mor — blir det inte präktigt.

* * *

Himmeln lyste med milliarder stjärnor, glimmande, tindrande, vinkande julljus. På jorden låg snö, mjuk och vit öfver skogar och vidder, och hvilade som lätta, lösa smycken öfver trädens grenar och buskarnas runda former.

Fram långs den plogade vägen vandrade en ensam kvinna med sin lille, väl ombonade son. I handen bar kvinnan en korg. Tysta gingo de framåt, blickande mot några upplysta fönster på den stora herrgården.

Med en viss tvekan steg kvinnan in och skrapade omsorgsfullt bort snön från sina och gossens fötter och bad att få träffa den unga fröken på herrgården.

I detsamma kom hon själf ut, fröken Karin. Hon var bleklare än förr, men de fina dragen voro ännu älskligare än någonsin. Med ett gladt utrop slöt hon den väl ombonade gossen i sin famn.

— Min lille »student», min käre lille Matte! Har du verkligen kommit att hälsa mig välkommen till hemlandet igen! Nu ska' vi stiga in till julljus och julgran, seså, mor lilla, nej, det hjälper inte att krusa, kära mor!

Men änkan Puls stretade emot och såg med förskräckta ögon upp på fröken. — Patron — hviskade hon ändtligen helt ängsligt.

Då öfvergöts fröken Karins kinder af en fin rodnad.

— Å, jag förstår. Ni tänker på pappas stränghet mot vår lille »student». Men det har ingen fara med sig, ska' ni få se.

Med häfvande hjärta och små, motvilliga steg trädde änkan in i den upplysta salen. Matte erfor ingenting annat än oblandad glädje och lycka, där han gick vid sin väninnas hand.

I en hvilstol satt patron på Skogskulla, åldrad, tård och böjd. En långvarig sjukdom och många bekymmer hade förvandlat den förr så kraftfulle mannen till en bräcklig sjukling. Var det måhända de aftagande krafterna, som mildrat uttrycket i hans förr så bistra ögon?

Änkan Puls betraktade tvekande och orolig sitt husbondefolk.

— Herrskapet må förlåta mig min djärfhet — sade hon och neg med sviktande knän — men se, jag har ingen ro fått för pojken. Han har . . . han har — här stockade sig rösten — fått för sig, att fröken Karin skall hafva en julpresent.

— En höna — skrek Matte triumferande, ur stånd att längre behärska sig.

— Ja, fröken Karin får inte miststycka, hon är kyckling från i somras, vi ha henne i korgen här.

— För att fröken Karin ska' ha färska ägg alla dagar, eftersom hon inte mera har några pengar att köpa för — förklarade mycket ifrigt lille Matte.

Hans mor ryckte till och blef ömsom röd, ömsom blek. Ack, den pojken, om han ändå kunnat hålla munnen!

Men fröken Karin såg alls icke ledsen ut. Hon bara fick tårar i ögonen och omfamnade och tackade sin lille »student».

Patron, som hittills suttit halflutad mot dynorna, reste sig framåt och vinkade Matte till sig.

— Matte Puls — sade han lågmäldt — är du mycket ledsen på mig?

— Ledsen — för hvad? — frågade gossen med stora, vänliga ögon.

Skogskulla — patron betraktade Matte med ett underligt, spörjande uttryck, medan en inre rörelse grep honom. I nästa ögonblick kände han ett par små kraftiga armar om sin hals, de första alltsedan hans Karin var liten flicka.

— Patron, jag tycker om patron — hviskade lille Matte.

Det blef med ens så tyst i salen. En fläkt från den osynliga högre världen berörde dem alla. Patronessan satt gripen, med näsduken för ansiktet, och änkan kände, att här hade hon ingenting att säga — här var det en högre makt, som rådde.

Men den sjuke godsherrens blick gled med ett sällsamt skimmer uppför de många julljusen, ända tills den stannade vid Betlehemsstjärnan i toppen.

Betlehems stjärna! På den stjärnan hade rike Skogskullapatron aldrig tänkt, om icke i tidiga barndomsdagar. Men nu vinkade den. Och erfor han icke, att julbudskapet i afton nått honom genom den lille »studenten», budskapet om den allt förlåtande kärlek, han nu behöfde och längtade efter!

Men Mattes julgåfva, hönan, blef ärad och firad mera än någonsin något fjäderfä blifvit det. Fröken Karin visste icke, hvad allt hon skulle traktera henne med. Och festligt trakterade blefvo äfven julgästerna, änkan Puls och hennes gosse. Det var den

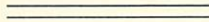

skönaste julkväll, Karin kunnat drömma om. Till sist sjöngo de en psalm, och patron var icke ledsen däråt — tvärtom. Den lille »studenten» blef inbjuden af själfvaste patronen att fortsätta sina lärda studier hos hans dotter — ty — sade han småleende — om en gång den gamla studentmössan skall utbytas mot en ny, passar det icke att slarfva med abc. Och om Skogskulla ännu blir i min hand, som det möjligen ser ut att ställa sig, måste Karin svara för, att alla små linluggar komma i skolan — det blir hennes ensak. Det duger icke, att de löpa kring backarna och lära sig odygder.

Här sökte patron antaga den förra, bistra minen.

Men lille Matte Puls kramade mor om kvällen, liksom då han var fyra år, och utbrast i sitt hjärtas fröjd:

— Mor, hvad jag tycker om patron! Han är allt lika snäll och rar som mor och patronessan och fröken Karin!

Två små systrar.

Varm sken solen på skogens mossor och blågröna lingonris. Det var en sådan njutning för lilla Manda att vandra omkring med den stora korgen i ena handen och lill-Annis mjuka varma hand i den andra. Ty det var första gången mor gifvit lof till en sådan lång skogsvandring. Men Manda hade så trohjärtadt sett upp på mor och lofvat att gå bara ett litet stycke, bara till

en hög, stor sten, på hvilken växte två små förkrympta björkar — dit hade hon mången gång vandrat med de andra syskonen och plockat blåbär. Mor hade stökigt hemma i dag — stor surbrödsbakning — det var därför hon var glad åt att öfverlämna lill-Anni åt hennes sexåriga syster. Alla de större barnen voro på skördeåkern med far.

Mandas hjärta svällde af moderlig ömhet, när hon såg ner på lilla syster. — Vänta bara, vänta bara — vi ska' hitta korgen full med bär — vackra blåa bär, lill-Anni! Hon ska' få äta magen mätt, och så bäddar syster åt henne på den mjuka, vackra mossan. Vill hon det, lillgrynet? Så böjde hon sig ner och kysste den lilla system med de klara bruna ögonen.

Hvad det blef hett inne i den stora skogen! Om de bara kunde hitta den där präktiga källan vid stenröset, där vattnet kristallklart porlade fram med ett sakta, muntert sorl — så friskt och kallt, när man förde det med handen till sina läppar. Det var bara ett litet, litet stycke från stora stenen. Manda eftersinnade. Skulle hon svika sitt löfte till mor, om hon ginge till källan med den törstiga lill-Anni, som gnällde och pustade efter vatten? Det mörknade till på himmelen och plötsligt hördes åskbuller — doft och hotande mullrade det på afstånd. Solen stack som hvassa sylar på barnens obetäckta hufvuden — så blef det med ens mörkt och färglöst.

Manda tog ett fastare tag om lilla systers runda hand och blef tyst och allvarsam. De begynte springa hemåt. Så stannade Manda med ens och ryckte till — alldeles bländad. En ljungande blixtplyste skogens snår. Därpå en knall, som tycktes komma marken att skälfa.

Lill-Anni satte sig gråtande ner på en sten och tog Manda om halsen.

— Anni så rädd — så rädd — så rädd — snyftade hon. Men »stora syster» tröstade. Hon grät icke, hon bara log och hviskade, att Gud skulle hjälpa. Men innerst satt ångesten.

— Gode, käre Herre Jesus — låt oss komma hem till mor — ljöd det om och om igen från lilla Mandas beklämda bröst.

Det begynte regna — regna stridt och hårdt och med tunga, stora droppar. Lill-Anni skrek. Då löste Manda snabbt sin kjol och svepte den om systemens skuldror. Och så sprang hon själf i bara lilla lintyget.

Men där hemma hade mor blifvit orolig. Hon ställde brödspaden i hörnet och sprang att söka sina små. Också från henne uppsteg ett bönerop — barnen måtte väl icke förvillat sig i stora skogen i detta oväder!

Men ack — se där kommo två små genomdränkta varelser skyndande mellan skogens granar! Mor slöt dem tacksamt i famnen.

O, hvad de njöto af torra kläder och nybakadt hålbrod med smör uppå. Det var som en fest. Hvad brydde de sig nu om ovädret, som rasade utanför, när de sutto här i stugans skydd och ljufligt kände mors närvaro! Plötsligt gled lilla Manda ner från bänken och torkade sig om munnen med den rena kjolfällen: Så ställde hon sig vid fönstret med knäppta händer och blickade upp mot skyarna, som klarnade och ljusnade, och genom hvilka man redan såg en skymt af det klara blå.

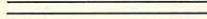
— Hvad tänker flickan min på? — frågade mor, som gick förbi.

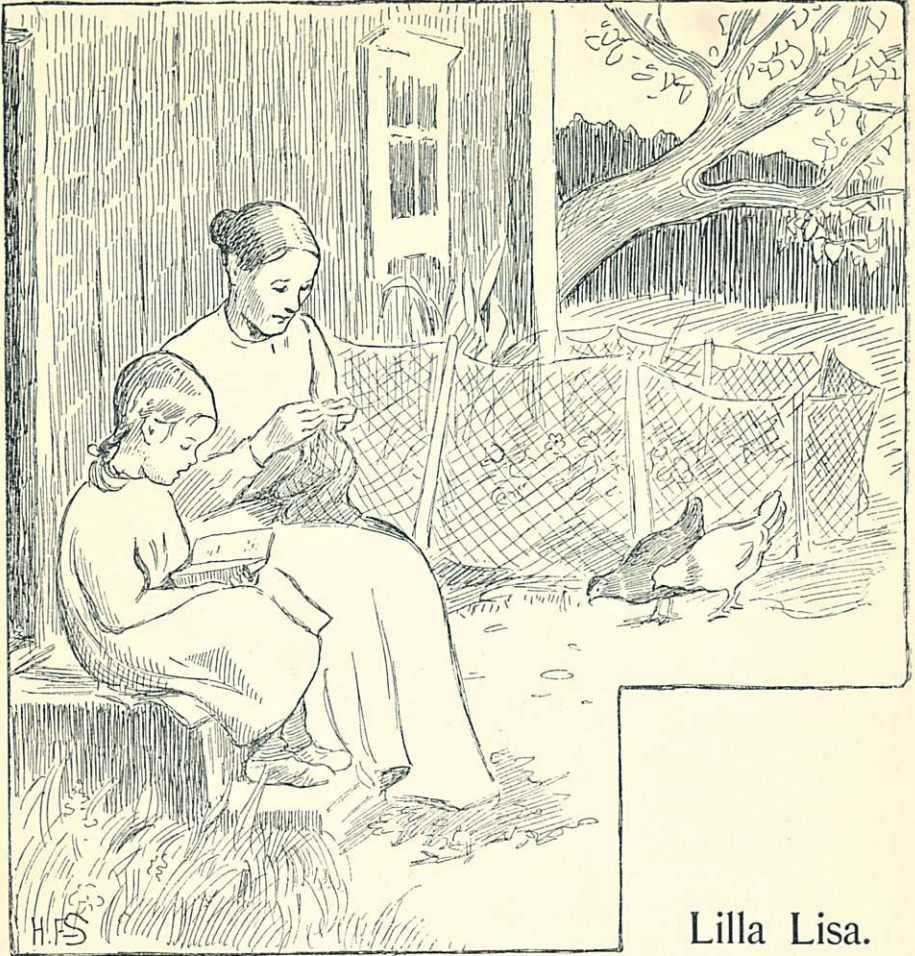
Manda log, det lyste till inne i ögonen och öfver hela ansiktet — ett litet hemlighetsfullt och lyckligt leende.

— Jag tänker på Gud. Jag tycker så mycket om honom. Han är så god och snäll, som hjälpte oss hem. Är han med oss, mor, också när det är vackert väder?

— Ja, det är han. Under regn och storm och sol och värme — för allan tid — i lif och död — bara vi inte själfva drifva bort honom.

— Det vill inte jag — sade lilla Manda.

Lilla Lisa.

Lisa-barnet, kom in till a-b-c-boken!

Det var mor, som ropade med sin låga, vänliga röst.

Lisa låtsade inte höra rätt väl, vände bara örat åt stugan men fortsatte därpå att plocka blåklint nere vid dikeskanten och inne bland de gula, vajande rågaxen.

— Lisa — hör hon inte, barnet? Med långsamma steg, med nedslagna blickar och ett missmodigt drag öfver det brunhyade, runda ansiktet vände den lilla flickan hemåt mot stugan uppe på backen.

— Seså — tröstade mor på sitt vänliga sätt — var inte ledsen, flickan min. Det är litet surt i början, men tänk, huru roligt, när alla bokstäfver gå som vatten, och när Lisa själf kan läsa bokens alla vackra berättelser.

— Det var så många vackra fjärilar på ängen — mumlade Lisa utan att se upp på mor.

— Men dem lämna vi att fladdra i solskenet för sig själfva. Om en stund får du på nytt bli deras kamrat. Nu sätta vi oss här på trappan, det är så kvaft inne i stugan.

Mor log och uppmuntrade på sitt vanliga sätt, men Lisa teg och fnurrade.

Trögt och dåligt gick det med stafningen. Den lilla tungan tycktes föga hågad att sätta sig i rörelse.

Mor lyssnade tåligt vid sitt handarbete, rättade, förklarade och sökte göra den tunga stunden så lätt som möjligt.

— Bara de här raderna till. Gå på litet raskare — tänk bättre efter. Går det bra, skall kanske tuppen värpa något efteråt — hvem vet — en liten sockerbit.

Då hördes plötsligt en våldsam snyftning, och barnets hufvud med det kortklippta håret låg i mors knä.

— Kära barn — är du sjuk — hvad går åt dig?

Mor sökte oroligt lyfta upp hennes ansikte.

Men hon borrhade sig än fastare in i mors famn och snyftade, som om hjärtat velat brista.

Då förstod mor, att tårarna icke mera gällde a-b-c-boken.

Hon lät henne gråta ut, slätade bara sakta öfver det yfviga, halfkorta håret och väntade på förklaring.

Ändtligen kom där inifrån mors famn en halfkväfd röst:

— Mor — jag är så förskräckligt stygg — så —

— Men det blir bra nu igen, barnet mitt — nästa gång skall läxan gå som en dans.

— Nej, nej — det är inte läxan — utbrast den lilla häftigt och såg upp på mor med förgråtna ögon — det är något annat — ingen vet, hvad jag har gjort —

Så reste hon sig och sprang snabbt in i stugan, lade sig på knä invid det gamla klockskåpet och drog fram ett litet hopskrynkladt papper, sprang sedan ut och lade det i mors knä.

Mor öppnade — det var en samling af halfsmälta och solkiga sockerbitar. Mors sorgsna ögon hvilade på Lisa, som stod framför henne som en brottsling.

Och bekännelsen kom utan omsvep fram. Lisa hade flera dagar passat på att snatta ifrån sockerskålen på bordet. Hon hade tänkt i hemlighet frossa på det stulna ute i skogsbacken — men aldrig hade hon riktigt vågat.

Det låg en sådan sorg i denna ärliga själfbekännelse af den lilla, att mor icke hade många ord att säga.

Så kastade sig Lisa till mors bröst och slog så häftigt armarna om hennes hals, att mor drog ett djupt andetag.

— Mor, mor, förlåt — söta, snälla mor — jag är så förfärligt ledsen —

Ja, mor vill så gärna förlåta. Och Gud också. Ty honom

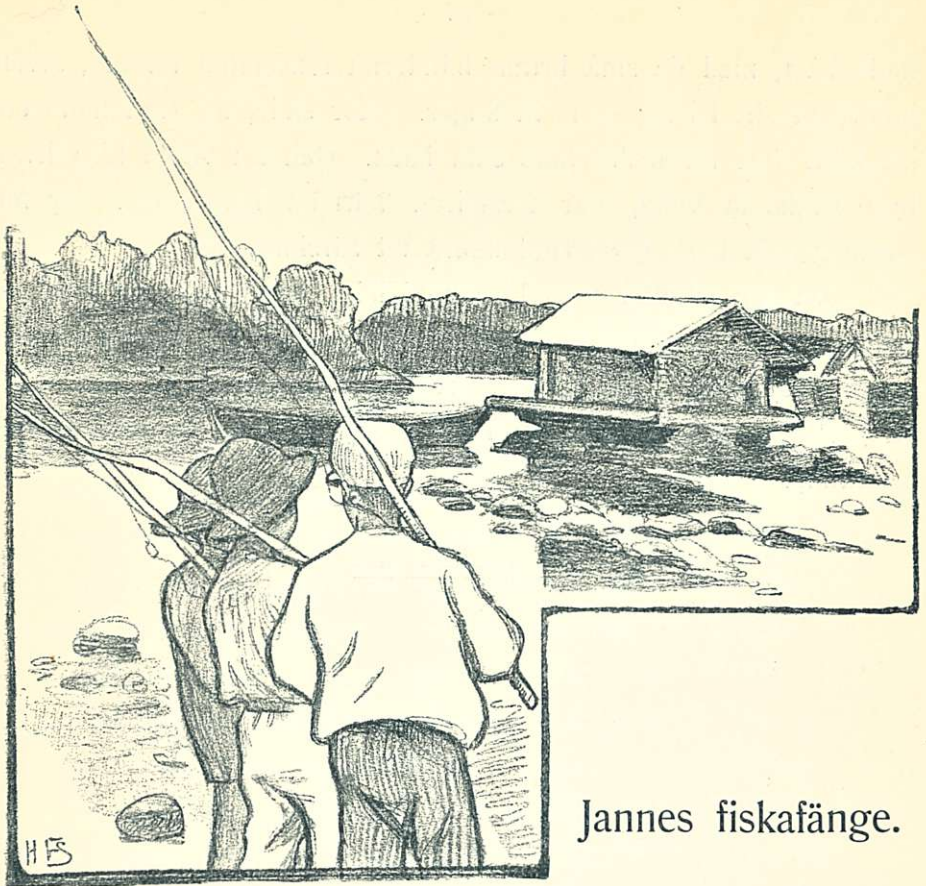
hade Lisa, med de små bruna händerna inneslutna i mors, äfven anförtrott sitt felsteg och sin ånger. Mor sade, att Gud hade ett särskildt öga för bedröfvade små barn. Och nu visste Lisa hvar hon skulle få hjälp, när frestelsen härnäst kom uppå. Ty för frestade små barn hade Gud också ett särskildt öga.

Lisa såg på mor med klarnad blick. Hvad mor var snäll — hvad Gud var god — hvad solen lyste. — Allt det ledsamma och tunga var borta. Och glädjen bröt fram så starkt, att Lisa ännu en gång måste falla mor om halsen, men nu var det bara glädjekramning.

Jannes fiskafänge.

Det är klen kost, hon lefver på, gammelmor — sade far en dag, när hela familjen satt till bords i stugan — hon tyckes icke ha annat än bröd och salt strömming, och det tål nog hennes svaga hälsa icke vid. Om vi bara hade litet färsk fisk att skicka henne! Men fisket i år är rent af uselt.

Dessa fars ord stannade i fjortonårige Jannes minne. Han hade dem hela dagen för sig. Så-å, gammelmor var så fattig

— det hade han icke förr vetat. Hon brukade heller aldrig klaga — hon såg alltid glad och lycklig ut. Gammelmor var en gammal bekant i familjen, och aldrig trufdes barnen bättre än i hennes sällskap. Om vinterkvällarna gingo de bort till hennes stuga, och då fingo de sig en riktig högtidstund. Gammelmor satte sig på sängkanten med stickstrumpan, medan hon leende väntade på att barnen skulle taga plats på bänken vid fönstret. Och så berättade hon allehanda historier och händelser från sitt långa lif. Ja, hon kunde berätta hon. Ibland tycktes hon försjunka i tankar, och en suck stal sig ur bröstet, men så ljusnade dragen igen, och hon kunde utbrista liksom för sig själf: — Ja, du käre, himmelske Fader — allt, allt har varit nåd. —

Hvarje helg bjöds gammelmor till barnens hem. Det var riktigt som om trefnaden och friden kommit in med henne. Alltid hade hon tid att höra på barnens sorger och fröjder, och till och med katten i spisen fick sig en vänlig smekning af hennes hand.

Men nu hade gammelmor det fattigt och knappt med födan, hade far sagt. Kunde man då inte hjälpa henne på något sätt? Janne gick hela dagen i tankar och funderingar. Om det bara skulle löna sig med det där fisket! Men när hvarken far eller drängen hade lyckats, så var det nog inte att tänka härfpå. Men — här stannade Janne i sina funderingar — tänk, om det skulle gå som med Petri fiskafänge — om Gud skulle välsigna honom denna gång för gammelmors skull? Ja, han ville i tysthet bedja härom. Ty gammelmor hade mången gång uppmanat barnen att i allt vända sig till Fadern i himmeln, både med stort och smått.

Och så steg Janne följande morgon upp med solen. Hurtigt

väckte han bröderna. Och i den svala morgonstunden, när tusenstämmiga fågelröster jublade sin morgonhymn, begåfvo de sig alla tre ner till stranden och rodde ut på fjärdens vida, blanka vatten.

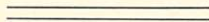
Men fiskarna tycktes äfven njuta af naturens skönhet och brydde sig inte om att nappa. Janne försökte vid grund efter grund — det var allt lika lönlöst. Slutligen tröttnade bröderna och yrkade på att återvända hem. Men Janne höll i sitt sinne fast vid orden: den som beder, han får — och ännu släppte han icke hoppet. Det var ju allt för gammelmors skull.

Då — de hade just ankrat vid en röd klipphäll ute vid hafvet — då begynte det nappa. Man hade kommit midt in i ett stim af de präktigaste stora abborrar. Det blef ett styft arbete. Snart låg hela båtbottnen full. Janne var utom sig af glädje. Gud hade hört hans bön.

Hvilken glädje att i triumf föra den stora korgen, full med fiskarna, som mor rensat, hem till gammelmors stuga. Där satt hon med sin stickstrumpa ute på trappan med sitt vanliga soliga leende.

— Kära mina gossar — hvad i all världen — hvad vill det här säga. — Ack, tack min himmelske Fader — jag visste ju att du icke skulle glömma mig, jag har ju bara väntat på din hjälp. Kära, kära barn, huru skall jag kunna tacka er? —

Det var en riktig högtidsstund för gossarne; de glömde icke den stunden i hela sitt lif. Det stod dem klart som aldrig förr, i hvilket innerligt böneumgänge den gamla skrumpna gumman lefde med sin Gud, och det uppstod hos dem något, som liknade längtan efter samma lyckliga, sköna lif.

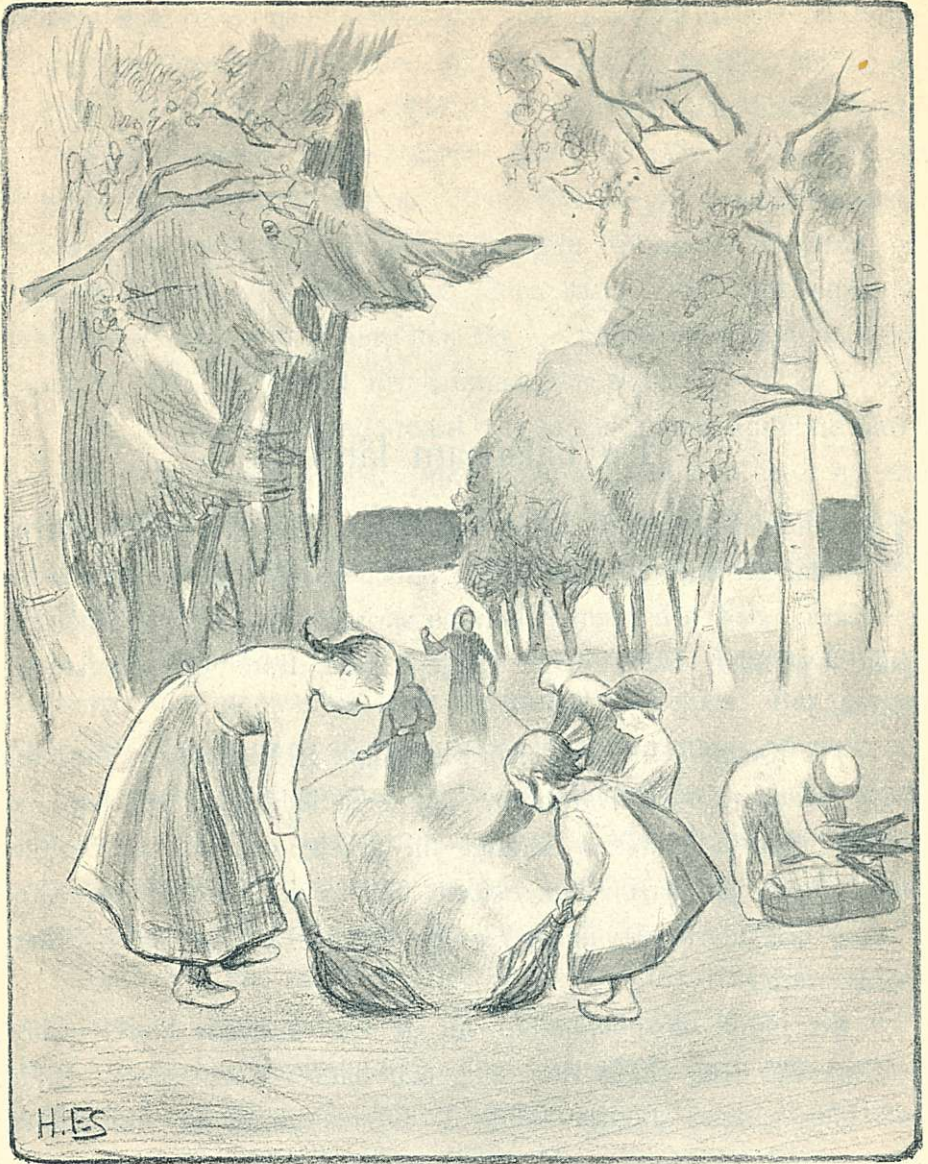

En hälsosam lärdom.

Prostens Karin hade länge legat sjuk. Det var så förunderligt tomt för inspektorens Hilda, när hon icke om morgnarna fick se Karin, glad och munter, komma springande ut från prostgårdens gula byggning, tvärs öfver gården, rakt fram till inspektorens trappa.

Ty Karin och Hilda voro ständiga lekkamrater. Sorg och fröjd delade de med hvarandra. Det enda ledsamma var bara, att Hildas mor höll henne strängt till arbete, och det var blott en liten stund på dagen hon ostördt fick lof att ströfva med Karin i skog och mark eller under regniga dagar leka uppe i prostgårdens barnkammare.

Det hände dock stundom, att de två vännerna blefvo osams, i synnerhet som Hilda var häftig och hade ett styft sinne. Under och efter sådana stunder kände de sig illa till mods och höllo sig på afstånd från hvarandra. Det var då vanligen Karin, som tog steget till försoning, ty hon kunde ej länge gå med tyngd på sinnet.

En hälsosam lärdom.

Nu var det så, att förrän Karin sjuknade, hade Hilda sagt henne några fula, stygga ord. Ack, de orden, hvad de brände! Aldrig kunde Hilda tro, att de skulle kosta henne så mycket lidande. Ty huru skulle hon kunna bedja och få förlåtelse, när Karin låg så illa sjuk och ingen annan än doktorn och föräldrarna sluppo in till henne? Hilda genomgick om och om igen deras sista samvaro. Dag och natt såg hon för sig Karins nedslagna blick och darrande läppar, när hon, Hilda, hade skrikit åt henne att hon var en elak, högmodig flicka, som icke gjorde annat än just hvad hon själf ville. Men i själfva verket var det nog så, att Karin var den, som gaf efter, och Hilda den, som ville ha sin egen vilja igenom.

Hilda tyckte sig icke kunna lefva, om Karin skulle dö. Då hade hon ju aldrig fått säga henne, huru ledsen hon var på sig själf! Ack, om Karin bara blefve frisk igen! Men det föreföll henne, som om Gud aldrig skulle förlåta henne, — ja, kanske måste Karin tagas bort som ett straff för Hildas stygga, kärlekslösa ord.

Då kom en morgon prostinnan med fart öfver gården, bort till inspektorens trappa. Hennes ansikte, som burit ett så djupt allvar och smärta de sista dagarna, var nu förunderligt ljus och glad.

— Hilda, kära barn, tacka Gud för hans stora nåd! Karin skall lefva, säger doktorn, hon har blifvit oss återskönt. I natt har hon sofvit djupt och lugnt, yrseln är alldeles borta. Hon talar inte mycket, men hon säger något om att Hilda inte skall vara ledsen mera. Hon önskar, att ni ska' vara goda vänner. —

Då sjönk Hilda ner på trappans bänk och begynte snyfta, som om hjärtat velat brista.

Ack, hur god var icke Gud — Karin skall lefva — det var

nästan för stor glädje. — Det föreföll henne, som om världen plötsligen blifvit ny och ljus. Och nu måste hon tala om allt för prostinnan; det var en sådan lättnad att få bekänna, hur elak hon varit.

— Tror prostinnan att Gud förlåter mig? — hviskade Hilda slutligen med darrande röst.

Prostinnan slog armen om henne och rösten var så mild.

— Kära lilla barn — det gör han — han är den som förlåter och renar af all orättfärdighet. Han älskar, ser du. Han har bara gifvit dig en hälsosam lärdom, som du nog icke fort glömmet. —

Nej, det skulle hon visst icke. Hon ville bedja Gud om hjälp mot sitt stygga sinne; det hade hon icke förr gjort. Men nu gällde bara att utfundera, hvad man kunde hitta på åt den kära, kära Karin, som skulle bli frisk igen, och som snart skulle ut i den varma solen, hade prostinnan sagt. Inte fanns det smultron än, och hönan var liggsjuk för närvarande, så inga ägg kunde hon föra upp i köket. Ängsblommor hade hon nog plockat — en stor bukett — men det var naturligtvis ingen gåfva att tala om.

Men när dagen kom, att Karin första gången skulle föras ut i friska luften, då hade Hilda hittat på något trefligt. Hon hade kvällen förut skyndat till grannstugorna och därifrån samlat Mandas Lisa, Anna, Mia, Valdi och Kalle, och så invigde hon dem i hemligheten. De skulle städa och putsa skogsvägen, där Karin skulle åka fram i morgon. Det blef ett fejjande och sopande och kratande af hjärtans lust — visst skulle de göra sitt allra bästa!

Och när de så fingo se Karins bleka ansikte le emot sig midt ibland kuddar och dynor ifrån vagnen, där hon åkte ner till

stranden och hörde henne tacka för den vackra, putsade vägen, som prostinnan gjort henne uppmärksam på, då var det en sådan glädje bland dem alla. Men ingen var gladare än Hilda. Det *kunde* ha varit så annorlunda. I hennes hjärta var det idel tack och lof.

Mors bästa julgåfva.

När Maja återvände hem från skolan till julferierna, var det en glad stund för alla i den gamla, grå stugan vid byvägen, icke minst för Maja själf. Far hade kommit efter henne med häst, eftersom man mellan Backböle folkskola och fars hemman räknade hela tre mil. Det var något roligt att sitta upp i släden bredvid far och ropa några uppmuntrande ord åt bläsen, som spetsade sina gamla ludna öron och gnäggade muntert vid den bekanta rösten.

När släden ändtligen gled in från den backiga skogsvägen i det s. k. »tåget», byns landsväg, hvilken om hösten var en enda svart lervälling mellan gärdesgårdar och stenmurar, låg den kära gamla stugan där som förr tätt intill vägen. Kala och knotiga sträckte äppleträden, hvilka om hösten gåfvo en sur och kartig frukt, sina svarta grenar emot de små fönsterrutorna, och hvit och nyfallen lyste snön rundt omkring.

Men om det var liflöst och kallt ute i naturen, var det värme och trefnad inne i den stora stugan, där brasan lifligt flammade

Mors bästa julgäfva.

i spisen, och där den välkända, svartsotade grytan stod och puttade med varm korngrynsvälling, mors välkomsthälsning till de hemvändande. Alla syskonen skockade sig kring Maja, och mycket ville de veta och mycket ville de fråga henne om. Mor stod och såg på med ett vänligt leende — hon till och med tog fram sin stickstrumpa och satte sig bredvid Maja på bänken. Och det var visst något ovanligt att se mor gifva sig tid till att sitta ner så här midt på dagen.

Det var inte utan, att Maja kände sig som en viktig person i det lilla samhället. Gamla fastrarna från den lilla stugan nere vid stranden kommo gående med krokiga ryggar och mysande smålöje och önskade henne välkommen. Och så hade de bud från farmor, som låg giktbruten i sängen, att hon med det snaraste önskade se sin flicka.

Ja, det var glada dagar, ännu mer som Majas goda betyg, hvilket vittnade om flit och framsteg, gaf henne en inre tillfredsställelse. Det var bara *en* tyngande sak, som hon gömde inom sig, en sak, som ständigt kom henne i tankarna. Och en dag sade Maja rent ut åt mor:

— Mor, jag undrar, om jag kunde få en ny hufvudduk till skolan efter jul?

En förvånad blick af mor.

— Hvad, kära barn? Har du redan slitit ut duken, som jag hållit som min ögonsten? Och jag, som hoppades, den skulle tjäna min flicka i många år, såsom den tjänade mig själf. Vi få lof att se på den.

— Utsliten är den väl inte. — Maja blef röd och såg

ned på golvet — men den börjar bli brun i kanterna och så — så —

Mor fixerade skarpt sin flicka.

— Hör du, barn — börjar du bli fåfäng där i skolan? — frågade hon med förtrytelse. Börjar du skämmas för det, som mor med heder burit under tjugo år. Duger inte *det* till att nyttjas i skolan på landet, som af mor nyttjats i kyrkan vid helg och högtid? Är det någon skam med den duken, hvasa? Jag säger dig, Maja, det där är frestarens onda tankar. Gå ur vägen för de kamrater, som tala ur en sådan ton.

Maja kämpade med tårarna vid de stränga orden.

— Nå — sade mor något mildare — jag kan väl tro, att det där var bara en förflugan tanke. Jag kan inte lida att tänka på min Maja som en sådan där »herrs-kapsfröken» i framtiden, som sätter sig öfver sina gamla, hederliga vanor och sina fattiga föräldrar, och jag ber Gud, att han aldrig låter den där moderna fåfängan taga fatt i vår flicka. Hederlig, arbetsam och enkel skall hon bli. Och kom ihåg, att skammen icke ligger i gammaldags kläder — skammen sitter i synden och det onda hjärtat. Och var bara tacksam för att far och mor äro i stånd att skicka dig till skolan, det har allt suttit litet hårdt åt, skall jag säga.

Maja kände sig slagen. Men tankarna gingo oemotståndligt till Gråbondas-Fanny, sidokamraten i skolan, den rika bonddottern, som utöfvade ett visst inflytande på klassen, vacker och fint klädd som hon var, med en kvick och skarp tunga och ögon, som hakade fast vid kläder och grannlåt. Maja kunde ännu se för sig den leende, gäckande minen, hvarmed Fanny betraktade rosen-

bården i kanten af Majas svarta ylleduk och tonen, med hvilken hon frågade Maja, hvar och när den var köpt.

Så kom julkvällen. I den gamla grå stugan vaknade barnen på morgonen med en underlig känsla af att något högtidligt var å färde. När halmen på förmiddagen breddes öfver golfvet och kastades här och där öfver taksparrarna till prydnad, och när julgranen bars hem af far själf, då tyckte de alla, att julaftonen i egen person steg öfver tröskeln, och att intet numera kunde återhålla den stora högtiden, hvilket man i hemlighet för bara glädjes skull varit rädd för.

Stor var julgranen inte, bara en liten yfvig en, som hängdes i taket ofvan det stora bordet. Men just så tyckte barnen om att ha den. Där hängde granna papperslappar och band och många små ljus, stearinljus, skurna i tre delar, och stadigt fastsurrade vid de gröna grenarna af mors vana hand. Det var egentligen först senare på kvällen granen brukade tändas, först sedan man läst julevangeliet och ätit den hvita julgröten — den, som inte var att förlikna vid någon annan gröt i vida världen.

Fram emot en tidig eftermiddag, när det blekgula, kalla skenet efter solnedgången dött bort bakom skogens svarta trädtoppar — när vinterskymningen begynte svepa stugor, skogar, berg och snötäckta mark i sin mörknande slöja, när på det oändliga, vida himlafästet tusende sinom tusende gnistrande juleljus blifvit tända af en osynlig hand, — då voro alla sysslor i stugan undanstökade, och små och stora redo att begynna fira julkvällen.

Mor knäppte fast sin grå, hemväfda, stoppade kofta, och far bonade om de små med schalar och dukar. Man skulle göra det

sedvanliga julaftonsbesöket hos farmor och fastrar i den lilla stugan vid stranden. Alltsedan farmor lagt sig till sängs för giktens skull, hade det blifvit en vana att i julkvällens skymning dricka te hos henne, önska god jul och komma tillbaka, barnen med hvar sin stora bulle och ett par grofva, präktiga yllestrumpor.

Men Maja, som redan tidigt på morgonen fört juldricka och morgonmjölk till farmor, skulle denna stund bli hemma för att se till lill-syster, som tog sig en lur i den stora, blåmålade vaggan.

Tick-tack-tick-tack pickade klockan i stora stugan, som med ens blifvit tyst och folktom. Den var så underligt högtidligt, denna tystnad — så här på julkvällen. Maja satt tankfull på pallen bredvid vaggan, med hufvudet stödt mot handen, medan foten långsamt, efter gammal vana, trampade vaggmeden.

Det var så besynnerligt, att något tungt och ledsamt skulle hänga öfver hemmet — och det i själfvaste julekväll. Hvad var det? — Hade mor blifvit annorlunda mot henne än förr? Hvarför hade hon sett på Maja med en så forskande, underlig blick den gången, när Maja för småsyskonen berättade om Gråbondas-Fanny, om hennes herrskapslika kläder, om den fina bondvärdinnan, hennes mor, om allt, som Maja blifvit bjuden på, när hon var på besök? Hvad menade mor med den blicken? Maja kände sig nästan retad. Hvad var det för illa i hvad hon sade? Hvarför var mor så där underlig? Och det kom något besynnerligt stelt mellan henne och mor, som hon aldrig förut hade känt.

Och samtidigt begynte Maja se, hvad hon aldrig förut sett — att spisen i stugan var gammal och ful, — att stolbenen voro lappade och nötta, — att mors svarta klädning inte var fin och

vacker som förut, att den redan skiftade litet i grönt, — att småsyskonen hade förskräckligt klumpiga kängor — och att fars päls var snäf och gammalmodig.

Men ibland, i synnerhet om kvällarna, kom det öfver henne en sådan ängslan, att strupen sammansnördes. Alltihop var så ledsamt, så ledsamt. Hon hade velat falla mor om halsen, och då skulle väl allt blifvit som förr igen. Dock nej, det styfva sinnet och stoltheten hindrade henne. Hon ville icke ge sig skyldig. Det var mor, som icke förstod henne.

Men nu, i den högtidliga tystnaden här inne med julhalm och julgran, tycktes det Maja, som begynte själfva tystnaden tala. Det var, som susade en fråga omkring henne från väggar och knutar, från julhalmen på golfvet, från vaggmedarnas rullande: Hvems är felet — hvems är felet — hvems är felet?

Maja blef ängslig till mods. Hon önskade kunna gömma sig undan. Och på samma gång steg då upp från hjärtats innersta en längtan efter att slippa sin oro genom att gå till rätta med sig själf. — Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, till människorna ett godt behag.

Hvad hon nu behöfde till julgåfva det var viljan att ödmjuka sig själf inför mor — att öfvervinna sin styfhet — viljan att bli modig och stark och gå rakt fram, utan att bry sig om ytliga kamraters omdömen. Ty det *var* nog så, att hon tagit intryck af Gråbondas-Fanny, hon märkte det nu, och det hade bara bragt henne ledsamheter.

Maja satt och kämpade med sig själf — sin första hårda strid. Huru kunde det vara så svårt att öppna sitt hjärta inför

mor, som hon dock höll så innerligt af! Gud — gode Gud — hjälp! —

Lill-syster vaknade och skrek till med sin tunna, gälla stämma. Och utanför på den hårda snön hördes plötsligt snabba, knastrande fotsteg. Där kommo alla hennes kära — inom ett ögonblick skulle här bli ljust och festligt och gladt — —

Skrikande sträckte lill-syster armarna emot mor, som trädde in öfver tröskeln. Men mor bad far taga barnet, medan hon sprang ner till kräken i fähuset och gaf dem deras julfägnad. Hvem af barnen ville komma med och lysa mor med lyktan?

Maja hade ögonblickligen rest sig och dragit duken ner från väggspiken. Mor betraktade henne förstulet.

Med fyllda ämbar i båda händerna vandrade mor öfver gården till det lilla låga fähuset, öfver hvilket stjärnorna lyst med praktfull glans, såsom en gång den stora julstjärnan lyst öfver stallet i Betlehem. Snyggt och putsadt hade korna det i sina bås, där de lågo och idisslade, medan imman stod som ett moln ur mularna. Mor klappade dem vänligt med handen.

— Kräkena mina — kräkena mina — i kväll är det stor högtid —

Det brast löst för Maja.

De oskälige djuren skulle få mors smekningar — men inte hon!

— Mor — mor — Maja föll mor hårdhänt om halsen och brast i en bitter snyftning. Mor — jag *vill* bli snäll — jag vill —

Mor lät henne hållas och snyfta ut.

— Barnet mitt — sade hon med litet darrande läppar och slätade flickans hufvud — nu har du gifvit din mor den allra

största julgåfva, hon kunnat begära. För jag var rädd, att ditt hjärta höll på att bli bortstulet. Och det kostar litet på, ska' jag säga. Till krubban ska' vi gå, både du och jag, Maja — till krubban att se på Jesusbarnet, som gifver oss frid. Han ska' rensa vårt hjärta, Maja min. Och nu ska' vi in igen — seså — torka dina ögon och tag lyktan, barnet mitt. Med lust och fröjd ska' vi fira den heliga kvällen — ja, med lust och fröjd.

Det gjorde man äfven. Aldrig hade julpsalmen ljudit så stark och vacker, tyckte Maja, där hon satt vid bordet med ögon, som strålade klarare än någonsin. Hvad var det Maja tänkte på? undrade småsyskonen — visste hon om några julklappar — någon julbock?

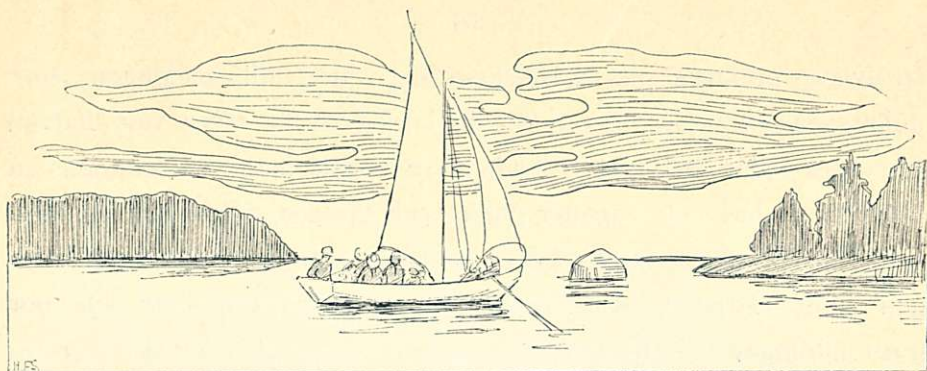
Men när gröten afätits med en viss högtidlighet, bad far Maja slå upp julevangeliet och läsa för dem alla med hög röst, hon, som gått och lärt sig riktigt i skolan.

Och Maja läste om barnet i Betlehems undanskymda stall — om änglarnas budskap — om den lysande stjärnan i österlandet — dessa underfulla historier, som aldrig bli gamla för jordens små och stora barn — de, som äga barnasinnets — men af allt hvad hon läste, förstod hon ingenting så bra som detta ängels glada budskap: Frid på jorden!

Hvad som beslöts på utfärden.

Det var en högsommardag ute i skären, en sådan där härlig, solomgjuten dag, som lockar ung och gammal till friluftslif i naturens sköte.

Ut till en klippig holme styrde några båtar med glad besättning. Det var en talrik familj, som längtade ut till hafs. Under glada och ifriga utrop plockades en väldig last af korgar, pannor, kappor och schalar i land från båtbottnen, och flinka händer skyndade att samla bränsle och göra upp eld till kaffet. Skulle också icke kaffet smaka alldeles härligt här ute. Å — se — se! Det blå, glittrande hafsbandet borta vid horisonten, där lysande, hvita punkter rörde sig af och an — de fagra gröna stränderna, holmar och skär rundt om. — Nedanför bergsklacken gingo små vågor på ständig vandring, och uppe i träden slog små fåglar sina jublande drillar.

Småbarnen plaskade af hjärtans lust i strandvattnet med nakna fötter eller seglade med bark och trästickor i små kvarglömda vattenpussar mellan klippskrefvorna, medan de större barnen

ströfvade omkring på upptäcktsresor. Men till middagen, som dukats på en treflig, jämn klipphäll med utsikt öfver vida hafvet, samlades alla, och aldrig hade man funnit mors anrättningar så utmärkta. Fat och karotter fylldes och tömdes, fylldes och tömdes.

När så alla munnar blifvit mättade och en stämning af hvila och lugn förnams bland mors lifliga skara, togo far och mor fram tidningar och böcker.

— Mamma, läs något för oss — bad en liten sjuåring med klara ögon och kröp väntande till hennes sida.

Men frågan gick förbi mors öron. Hon var i detta ögonblick långt borta från det lugna, lyckliga samlifvet med sina kära — borta från den fagra finska skärgården i strålande sommarljus.

— Mamma, läs något för oss — bådo flera röster på nytt.

Mor lät den lilla tidningen falla ner i sitt knä. Hon såg sig omkring på de glada, väntansfulla ansiktena, men det var något i hennes ögon, som stämde den unga skaran helt allvarsam.

— Kära barn, vet ni, hvad jag nyss läst om? Det är nästan ör ledsamt att tänka på.

— Men hvad är det då, mamma? — Rösterna ljödo nyfikna och undrande.

Mor tog det lilla bladet upp från sitt knä och begynte läsa. Hon förde barnskaran i tankens värld till det långt aflägsna Kina, hvilket de större skolbarnen kände till. Det var en resande, som skildrade sina intryck. Och dessa intryck voro med eldskrift intryckta i hans minne. Ty på sin färd från stad till stad hade han bevittnat uppskakande scener — sett icke mindre än sju små oskyldiga, kvidande, nyfödda flickebarn kastade utanför stads-

portarna för att blifva kringströfvande hundars byte. Där lågo de små offren under en glödande sol, dömda till en förskräcklig död, emedan de som svaga flickebarn endast skulle blifvit den kinesiska familjen och samhället till börda och skam.

När mor slutat läsningen, sutto alla tysta. Det var så underligt och förskräckligt, att man inte kunde fatta det. Var det väl möjligt? Kunde det vara verklighet — en sådan verklighet, som att de alla sutto här tillsammans i det gassande solljuset, glada och muntra till sinnet och med det blåa hafvets vida yta för sig?

En af de större flickorna sneglade på minsta syster, som hade krupit tätt till mor och lagt sitt rara, lilla hufvud i hennes knä — och som ett hvasst styng for det i henne: Hvad hade blifvit barnets öde, om det vuxit upp i kinesiska förhållanden? Att tänka sig lilla syster hjälplöst liggande utanför en stadspört i bländande solljus — ensam — kvidande — medan en hungrig hund där borta närmar sig i hastigt språng — — —. Nej, hon kunde icke tänka ut tanken. Och mor, hon skulle i namnlöst kval i sitt hjärta kasta den sista blicken på sitt nyfödda barn och gå bort —.

Det blef dock för barnskaran en ljuflig lättnad, när mor talade om, huru mycket missionärerna göra för att utrota denna förfärliga sed, huru småningom de mera upplysta bland kineserna själfva inse det omänskliga i saken och vidtaga förbättrande åtgärder.

Finska missionen, läste mor, hade för afsikt att upprätta ett barnhem just för dessa små utstötta, blott den finge medel nog. Ty hjälp, skyndsam hjälp skulle fordras — det går ett rop om räddning från olyckliga små barnamunnar där borta i Kina.

Och ropet skulle icke förklunga ohörddt. De lyckliga finska barnen, som i hurtig rodd färdades hemåt i den undersköna kvällen, hade känslan af ett slags samhörighet med den lilla dödsdömda kinesiskan. Mor hade ju sagt: äfven hon är den finska flickans och gossens syster. Och därför skulle de göra något för henne. De fattade ett beslut med glada, hoppfulla tankar och delgåfvo mor beslutet, hvarpå mor fick litet hufvudbry och litet arbete. Hon skulle naturligtvis sätta i gång det hela.

Det var underligt, hvad mors stora lappknyte innehöll för rariteter! Hvilka vackra, mångfärgade lappar drog man icke fram därur, styfva och grofva, mjuka och fina, siden, bomull, linne och sammet. Man kunde rakt bli inspirerad till vackra mönster och arbeten, menade de två äldsta flickorna, som radat fram allehanda behagliga lappar och nu stodo och betraktade dem med glänsande och intresserade blickar. Men småbarnen hade svårt att vänta. De trängde sig in på mor och begärde litet otåligt och gnällande, att mor äntligen skulle ge dem något arbete.

Och arbeten blefvo iordningställda och utdelade. Mor och döttrar hjälptes åt att öfvervaka de små. Så hände sig en dag, att alla händer, små som stora, utfört små arbeten. Det beslöts att fira en instundande namnsdag på ett säreget sätt. Man skulle ställa till auktion och bjuda anländande gäster att köpa det lilla, man lyckats samla tillhopa.

Ifrigt bestyr och glad brådska! Hela huset upptaget af auktionstankar. Det bakades i köket och fejades inne i den lilla skärgårdstugan, och små fötter skyndade till skogs för att leta efter bär. Allt skulle ju duga att försälja.

Auktionsdagen kom. Den ena efter den andra af släkt och vänner trädde öfver skärgårdsstugans tröskel och togo alla auktionsartiklar i noggrant skärskådande, hvilka artiklar helt prydligt och behändigt arrangerats på ett hvitklädt bord äfvensom på väggen.

Där gingo små kusiner omkring och yttrade sin höga tillfredsställelse öfver granna bärhögar och små karamellstrutar, pepparkakor, uppträdde på band, eller andra läckerheter; där smålog en tant, en faster eller moster åt småbarnens naiva doffeltysarbeten, som dock kostat dem en icke ringa ansträngning; där hördes röster, som uppmuntrande förklarade, att det där eller det där ämnade de ropa på — det där eller det där var riktigt nätt, m. m. Och det hände, att mången småsak kom fram från gästernas egna fickor eller korgar — de ville också bidra.

Far var auktionsmäklare. Han stod med en liten hammare i hand framför familjemedlemmar och gäster, som tagit plats på alla stolar, som funnos att tillgå i den lilla skärgårdsstugan, och det var smått högtidligt, när han för gästerna begynte förklara ändamålet med den lilla tillställningen.

Så började han bjuda ut varorna. Så lustigt det var! Aldrig förr hade barnen varit med om en auktion. Det var riktigt spännande, när pappa stod med ett af småbarnens arbeten högt upplyftadt i högra handen och frågade med litet putslustig och grof röst:

— Nå, mitt goda herrskap — hvad bjudes för denna konstrikt broderade och utsirade haklapp —. Således 50 penni till en början. Bjuder ingen mera? Jaså — 75 penni — så — å — 75 penni första — andra — tred —. Jaså, någon ropar 1 mark — nåväl, 1 mark första — andra — tredje gången. Var så god — min

fru. Och pappa räckte den lilla haklappen med en artig gest åt en af de unga mammorna, som leende steg fram och lade sin slant på bordet.

Undan för undan gick det. De små bärhögarna inbragte många slantar. Där satt en liten ljushårig pys midt i samlingen och ropade med sin gälla röst: 5 penni — 5 penni — för hvarje föremål, far höjde upp till påseende. Slutligen fick han sig en af de små högarna för en af hans mor mångdubblad summa, och då fick den lilla munnen sysselsättning nog för att en stund hållas tyst.

Huru spännande att slutligen se far räkna penningarna, som lågo i en ask på bordet! Det var, som om kopparslantar och silfvermynt småmyst emot de glada barnen! Lilla sjuåringen stod klarögd och följde med allra största intresse fars förehafvanden. Hon trodde säkert, att det skulle bli riktigt, riktigt mycket pengar, för hon brukade hvarje kväll bedja Gud, att de små kinesiska flickorna snart skulle få ett hem. Ett hem, där man skulle tala för dem om den gode Herren Jesus, som hon själf så mycket tyckte om att tänka på och sjunga om. Mor hade gifvit henne en egen liten sångbok, och därur letade hon ständigt fram sina älsklingslåtar. Snart skulle små kinesiska flickor lära sig att sjunga: »Vid Jesu kors det dyra.»

— Nå, hvad blef det, far? — Där stodo alla barnen omkring honom under ifrig väntan.

Far hade slutat räkna och såg gladt upp.

— Hela 20 mark — tänk barn — hela 20 mark. — Ja, det var Guds godhet, och den glada nyheten måste man med undran och glädje säga hvarandra om och om igen.

Nu skulle man genast kunna bygga ett hus åt de små kinesiska flickorna, menade någon af barnen triumferande.

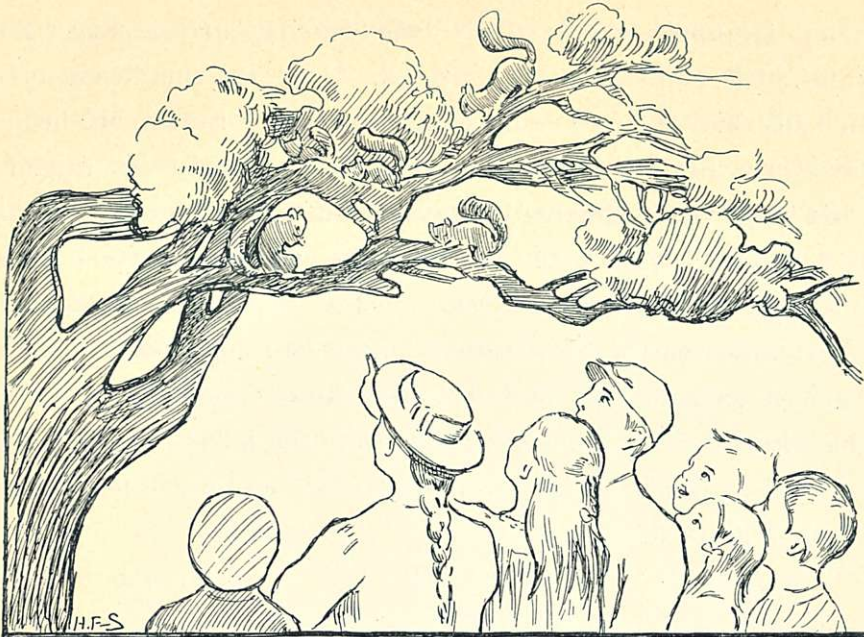

Men far upplyste om att det behöfs många, många gånger 20 mark för att få hittebarnshuset till stånd. Dock, om små flickor och gossar i alla delar af landet skulle få lust att arbeta för saken och bedja Gud visa dem, hvad de kunna göra, så skulle huset snart vara byggdt.

Det vore visst skönare, trodde far, för finska barn att gå till sängs i varma, snygga hem, om de visste, att långt borta i Kina små öfvergifna, dödsdömda flickor också fingo göra detsamma. Och när finska barn i dessa varma, trygga hem uppfostrades till ett lyckligt och gagnande lif inför den ende sanne Gudens ögon, skulle samma förmån äfven tillfalla Kinas barn. Och fylldes icke sålunda de barnens hjärtan af fröjd öfver att ha fått föra solen in i olyckliga små systrars lif?

SOMMARMINNEN

Det var en hel skara glada barn, som vid sommarens början hade tagit sin egen, nytimrade stuga vid det vackra sundet i besittning. Det var ett jubel dagen lång — var det bara inte en vacker dröm detta — att bo i egen stuga och soffa under eget tak, som vänligt och beskyddande bredde sig öfver dem alla.

O, det fanns icke tillräckligt många timmar på dagen till att njuta af alla härligheter där på landet, till att undersöka stränder, skog, vikar och stenar, om de dugde till metställen, göm-

ställen, röfvarmandater och lekställen. Man tyckte, att ingen på hela vida jorden bodde så kungligt, bestod sig så vackra, präktiga furor och björkar; ingenstädes lyste himmeln så blå och sken solen så ljufvigt, och ingenstädes växte så rara små plantor och ormbunkar som på den egna jorden — den lilla bit af fosterjorden, som barnen för första gången fingo kalla sin egen.

— Kom och se — skrek lilla Stina en dag med så gäll röst, att mamma trodde en olycka vara å färde — kom och se allesamman — fort, fort —

Hela barnskaran rusade efter den lilla andfådda tösen. Store bror, den långbente fjortonåringen, stod redan på platsen och tystade varnande de anstormande. Han såg menande ut och tittade upp i grangrenarna. Och se! Hvilket näpet skådespel varseblefvo de icke allesamman! Små ljusbruna, kvicka ekorrhungar med den vackraste, yfviga, gulbruna svans kilande af och an, upp och ned — ett ögonblick stilla tittande omkring sig med blanka, stora ögon — och så sättande i väg igen, som om de blifvit jagade. Så hastiga och lustiga rörelser! Alla barnen stodo med leende, skrattlystna miner.

En — två — tre — fyra — hela fem ekorrhungar! Så förtjusande — nej, så rik var inte kungen, inte kejsaren! Att utom sin egen präktiga stuga, sin strand, sina granar, björkar, berg, stenar och potatisland ännu äga fem små lefvande varelser uppe i träden — eller rättare sju, ty store bror var öfvertygad om att boet med far och mor syntes där uppe i tallen — ja, det var något öfverdådigt roligt!

Så kom det sig, att ekorrhungarna blefvo bortskämnda små favo-

riter, åt hvilka man förde sockerbitar och skorpor, hvilka de läcker-gommarna läto sig väl smaka. Helt oförvägna och förtroliga dansade och skuttade de med tusen krumbukter midt för barnens ögon och roade sig med att då och då helt själfsvåldigt stänka några barr i åskådarnes ansikten.

Det hade blifvit barnens tidiga morgonnöje att gå ut i skogs-dungen invid stugan och hälsa på sina skyddslingar. Där stodo de så en morgon och väntade på att få se den första skymten af något ljusbrunt och yfvigt röra sig ibland de mörkgröna barren.

— Se där — lefnadsglad och munter lurar en af de fem fram med sina lustiga, blanka ögon. Och upp och ner, upp och ner ger han sig af att kila utefter en kraftig trädstam — och så i spiral rundt om, rundt om.

Då — midt under hans vildaste lek — störtar en liten fågel fram med utbredda vingar — slår ned på ekorrungen och hakar sig fast i hans päls. Det är något förtvifladt i den lilla fågelns angrepp. Hon hackar af alla krafter med näbben i ekorrrens rygg — han skriker gällt —

Barnen stå orörliga — bestörta. Alf, fjortonåringen och naturforskaren, är på det högsta intresserad.

— Det är en rödstjärt — se — där uppe i stammens ihålighet har hon sitt bo — å — hon är rädd för sina ungar!

I nästa ögonblick har den lefnadsglada ekorrungen lösgjort sig från sin oförmodade fiende, och helt förbluffad af lilla fågel-mors oro försvunnit högt uppe bland granens grenar, där han skadeglad satte sig, smackade och skrattade åt all villervalla, han lyckats åstadkomma.

Men barnen störtade till mor, som med uppskörtade kjolar gick och vattnade rädisplantorna i köksträdgården. Hon skulle ha del af hela den märkvärdiga händelsen. Och mor ställde vattenkannan på marken och gick fram till granstammen, hvilken Alf stod och vaktade. Han hviskade halfhögt, att nu hade lilla rödstjärtmor krupit in till sina ungar — nu skulle alla vara tysta och inte störa.

— Kära — barn sade mor och såg riktigt rörd ut — se, hvilken moderskärlek bor i den lilla bevingade varelsen. Hon var lika rädd om sina små, som jag skulle vara för samvetslösa människor, som trängde in i mitt hem. Tycka ni inte att, det är något märkvärdigt, något af Gud? Vi ska' riktigt noga ge akt på djurens lif — det är intressant och lärorikt. Och vi ska' skydda och värna dem, som behöfva hjälp — icke så?

Jo, det ville alla barnen, och det var inte utan, att några af dem med förtörnade blickar sökte den öfverådåliga ekorrungen där uppe i trädtoppen — han borde ha sig en liten skjuts, den styggen!

En afton fram på sommaren kom Alf hem från en roddtur. Barhufvad skyndade han upp från stranden, fram till mamma och syskonen, som sutto och rensade blåbär på verandan. Munnen var sammanknipen och uttrycket spändt och hemlighetsfullt.

Han öppnade mössan, som han bar sammanviken i handen, och ställde en liten bevingad varelse varsamt på golvet. Det var en gråbrun, dunig unge på höga gula fötter — ynkligt pep den och tryckte sig oroligt mot väggen, hvarefter den stapplade framåt med vaggande gång. — En tärnunge, förklarade Alf triumferande.

Småsyskonen voro högst förtjusta, men mamma satt tankfull.

— Hvar har du hittat honom, Alf?

— Ute vid grundet, på den lilla, lilla holmen. Där vimlar af tärnor.

— Vet du hvad, dit fara vi ännu i kväll. Tycker du inte, min gosse, att det är litet ynkligt med den lilla stackaren? Du tog honom från far, mor och syskon. Sköta honom kan du nog inte som de — han skulle bara tvina och dö bort.

— Jag skulle inte ha hjärta att hålla honom — utbrast stora syster förtörnad.

— Men jag vill studera fåglarnas lif — försvarade sig Alf ifrigt — förstår du inte det.

— Seså — lugnade mor — vi ska' låta Alf afgöra. Hvad ska' vi göra i det här fallet? Den lilla tärningen är hvarken sjuk eller ensam och påkallar inte vård af människobarn. Skola vi hålla honom i fångenskap här till vårt nöje, med fara att göra honom skada, eller —

— Adjö, jag för bort honom — utbrast Alf med sin vanliga snabbhet, i det han flinkt förpassade tärningen tillbaka i mössan och så rusade åstad ner till stranden.

— Vänta, vänta — ropade mor. — Jag har lust att komma med. Vi ska' göra en liten utfärd i den härliga solnedgången.

Mor samlade barnskaran omkring, sig och alla stego i den rymliga, hvitmålade roddbåten med röda åror. Det syntes på Alf, att han värderade det växande intresset för hans lilla tärninge. En af småsyskonen satte sig på båtbottnen med skyddslingen i varsamma händer.

Och så styrde de genom steniga sund, mellan holmar och skär, förbi vackra, gröna stränder med skogar, som lågo med

gyllene skimmer i aftonglöden. Himmeln var så hög och ljus, med rodnande skyar i väster, hvilka återspeglades förunderligt skönt af det blanka vattnet. Det var nästan plågsamt att söndra vatten- spegeln med årornas plask. Stora syster satt och drömde, att de foro öfver hafskungens förtrollade slott, men mor såg omkring sig med tacksamma blickar och tänkte på skaldens ord: »O, när så mycket skönt i hvarje åder Af skapelsen och lifvet sig förråder, Hur skön då måste icke källan vara, Den evigt klara». Tänk, huru det en gång skulle bli där uppe i härligheten, när redan här nere fanns så oändligt mycket att beundra!

Raskt gled båten framåt. Då hördes ett skrikande läte i luften och borta öfver den lilla, lilla gröna holmen kretsade en hel mängd fåglar med långa, spetsiga vingar.

— Sch — Alf höll upp årorna — där borta är det. Hör ni, huru de väsnas —

— Och hvilken skara! — utbrast en af syskonen.

— Sju — räknade en.

— Stackars varelse — smålog mor. — Där är hela släkten församlad, far, mor, fastrar och mostrar. Hör ni inte, huru upp- retade de äro öfver våldsdådet! Vänta bara, vänta bara — röf- varen nalkas för att återställa sitt byte —

Båten saktade farten. Rätt upp öfver barnens hufvuden hördes tärnornas skrik. Det lät som de grymmaste förebråelser.

— Tiiiri — tiiiri — tiiiri. — Alf smög i land med ungen och lämnade honom på samma plats, hvarifrån han bortfört honom. Snabbt smög han sig tillbaka i båten, och alla iakttogo intresserade de kretsande skrikhalsarnas beteende.

Det var, som hade dessa icke rätt förstått, hvad det gällde. Alltjämt kretsande fortforo de att skrika utan uppehåll. Men det tycktes, som ringarna, de beskrefvo i luften, blefvo allt tätare och lägre. Det lilla sällskapet i båten satt och önskade så hjärtligt att få bevittna någon scen af återseende — men det fingo de icke. Långsamt begynte de ro hemåt, medan det föreföll dem, som tystnade skriket i luften där borta vid holmen, och som slogo tärnorna ner, en och en i sänder, på strandstenarna.

— Nu har släkten lugnat sig och återfunnit den borttappade — försäkrade Alf — de väntade bara på vårt aflägsnande.

Alla i båten erforo en känsla af tillfredsställelse öfver att ha bragt till rätta något, som blifvit stördt i naturens ordning. De hade lugnat några små fågelhjärtan.

Och mors egna minsta små fågelungar kröpo tätt intill henne med hufvudena i hennes famn.

— Barn — sade mor — komma ni ihåg från er bibliska historia, att människan i paradiset lustgård sattes till att råda öfver djuren. Men råda med kärlek, se ni. Det var genom människornas affall från den lefvande Guden, som allting kom i orätta gängor och inte blifvit så, som Gud från början önskat det. Men om vi vilja älska Gud, skola vi också älska hans skapelse, särskildt de värnlösa och små och svaga. Icke plåga och pina och förtrycka. — icke råda med list och grymhet. Det är ju samme Fader, som så underbart konstrikt skapat och danat allt — ända från den minsta lilla insekt upp till människan, som skapades till hans afbild.

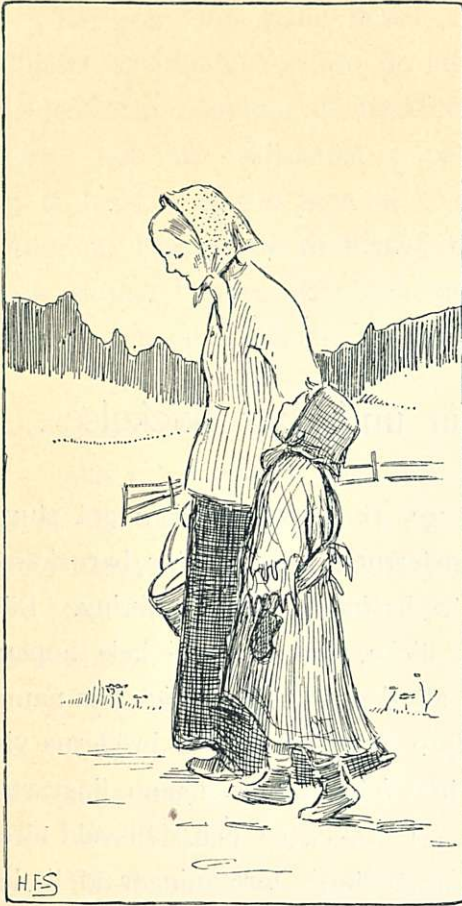
»Lilla moster» eller »en underbar skickelse».

Det var en gång en liten stuga på landet, en liten grå stuga med blommor i klara fönsterrutor och en stor barnskara, som tumlade om på de branta backarna rundt omkring. Där funnos fem gossar och en liten flicka, den minsta i hela hopen. Jag vet inte, huru det kom sig, att den lilla helt tidigt fick namn af »lilla moster». Kanske var hon förständigare än bröderna vid hennes ålder — kanske kunde hon icke rätt se genom fingrarna med ett och annat, som bröderna i tanklöshet och själfsvåld företogo sig. Vanligen möttes »lilla mosters» förmaningar af ljudeliga skrattsalfvor, men det hände, att orden någon gång fastnade i minnet.

Och riktigt ond kunde ingen heller bli på den lilla predikanten, ty hon var mycket nogräknad med sitt eget uppförande. Där var alltid tårar till hands för hennes egna förseelser och hjärtlig ånger efteråt.

Det vissa är, att hon för mor var en riktig liten högra hand,

Lilla moster.

och att hon tidigt växte in i fars och bröders hjärtan, fastän de hade sitt nöje i att en smula skämta och retas med henne.

Far var skräddare. Både han och mor arbetade och trälade från morgon till kväll för att kunna försörja sin stora familj. Det gick bra en tid. Men så kom sjukdomen in i stugan. Far lades ner på sjukbädden, hans tunna, bleka ansikte blef ännu blekare och tunnare. Hvarifrån skulle man taga pengar till mat och kläder, när far icke mera orkade föra nålen. Mor tappade dock icke modet — hon kunde ju sätta till nätterna att lappa och sy, när dagens timmar blefvo för korta.

Men när veckor och månader gingo och den sjuke i sängen blef allt sämre, brötos också mors starka krafter. Och modet bröts. Det blef så tungt att lefva, tyckte mor. Det var rent af förtvifladt, när gossarne kommo hem från skolan med tårna stic-kande fram ur stöflarna och byxorna med ständigt nya refvor.

Leni eller »lilla moster» var vid denna tid endast sju vintrar gammal. Hon var liten och klen till växten och rörde sig flinkt och stilla omkring. Men hennes ögon talade ett så underligt språk. De voro klara och djupa som vikens mörkblå vatten, och de tycktes se mera, än barn vid den åldern bruka se. De tycktes se in i en ör andra osynlig värld. Där hade den lilla ofta sina tankar. Men när hon ville veta mera om denna osynliga värld och gjorde sina frågor härom, föll det sig litet svårt för far och mor att svara. De voro inte riktigt hemmastadda i den osynliga världen. — Hvem hade lärt barnet? Hvem hade gifvit det kunskap om Herren Jesus, barnavännen — om himmelen med dess pärlportar — om Gud och hans vilja, såsom barnet förstod den? Ingen visste. Var det från den lilla sångboken, skänkt åt mor af folkskolläraren — eller var det från den gamla bibeln, hvilken far och mor blott öppnade på söndagen, som barnet hämtade sin kunskap? Eller från de få predikningar, hon åhört i den närbelägna stadens kyrka — första gången vid ett par års ålder med en gammal söndrig bokpärm i handen, från hvilken hon sjöng med ljudelig röst?

Ty sjunga det kunde »lilla moster» — sjunga som en liten fågelunge. Hvar hon gick och stod, var det sång, sång med eller utan ord. Icke starka och bullrande toner, utan stilla och klara och ljufliga. Det var fars tröst och glädje, där han dag efter dag låg på sjuklägret, att höra Leni sjunga.

Hans ögon hvilade rörda på den lilla gestalten, som långa stunder satt nedlutad öfver sångboken invid hans säng. Hon visste ej af tiden — sång efter sång, vers efter vers ljud där ifrån

henne — sköna, uppbyggliga och tröstande sånger. Hon valde dem alltid själf. Och far undrade, om det kanske inte var Gud själf, som lade orden i hennes mun — hon förekom honom mer och mer som bud från denna osynliga värld, dit barnet tycktes höra hemma, och dit han själf längtade.

Men fastän »lilla mosters» ögon så ofta sågo in i denna andra värld, voro de icke tillslutna för det, som försiggick omkring henne. Huru de ögonen brukade följa mor, när hon, tryckt och böjd af bekymmer, rörde sig omkring i stugan eller stod nedlutad öfver fars bädd! Huru de ögonen tycktes tränga igenom — rakt in till mors hjärta! Mor kunde icke värja sig för ett underligt intryck af maktlöshet, när hon såg den lillas blickar följa sig. Hon hade så gärna velat bespara henne sorgsna tankar — men hvad var att göra, när barnet genomskådade henne?

En kväll fann mor att de sista matresterna voro förtärda. Brödspetten i taket stirrade tomma emot henne, och i det lilla skåpet under fönstret upptäcktes ingenting mer än några kalla potäter. Inte en påse med gryn — inte en handfull mjöl att koka till välling! Och ingen närstående hade de att vända sig till. Fars släktingar voro fattiga som han själf, och mors ende bror hade försvunnit i obekanta öden borta i fjärran Amerika.

Stackars far drog sina sakta stönade andetag borta från sängen. Länge kunde det icke räcka, förrän han skulle bäddas i en annan säng af fyra bräder. Huru få den sängen i den dyra jorden?

Borta från fähuset tvärs öfver gården hördes ett ängsligt råmande. Stackars hungriga Grannros bad om föda — också

hon. Huru skulle hon eljest kunna förse dem alla med mjölk? Och mjölk var det enda, far ännu kunde förtära.

Då brast det lös för mor. Nöden och sorgen kommo vältande öfver henne som allt uppslukande böljor. Hon kastade förklädet öfver hufvudet och skyndade in i den lilla mörka kammaren invid förstun. Där sjönk hon ner på golfvet, skakande af snyftningar, dem hon förgäfves sökte bekämpa. Ack, far skulle icke få höra!

Då lades en liten arm omkring mors hals, och ett tårdränkt litet ansikte smög sig under förklädet tätt intill mors kind. — Mor — kära, snälla mor — gråt inte. Mor ska' inte gråta — mor *får* inte gråta. — Jag vet, hvem som kan hjälpa. *Gud ska'* hjälpa. — Gud ska' ge mat åt oss, mor.

Mor upphörde att snyfta. I tystnaden och mörkret förekom barnets smekningar och fasta tro så underbart tröstande. Ack, mor visste nog, att hon själf höll på att glömma Gud midt i all nöd och sorg. Skulle hans ögon verkligen ännu hitta till *deras* stuga? Hade han icke länge sedan glömt dem alla?

Mor låg sedan länge stilla med förklädet för ansiktet och den lilla slutna tätt intill sig, medan barnets små händer voro slutna i hennes stora och grofva. Det smög sig nästan en smula ro öfver henne.

Tidigt följande morgon var mor på väg till staden med »lilla moster». En af gossarne skulle se till far. Flickan hade så enträget bedt att få gå med mor, att hon inte kunde neka.

Mor hade nämligen under natten fått klart för sig, att intet annat kunde göras än vädja till människors barmhärtighet. Men

det var en svår väg att gå. Kanhända skulle *något* mänskligt öra öppnas och *någon* hand vara villig att stilla barnens hunger för några dagar. På framtiden vågade hon icke tänka — —

Det var i vinterdagens tidiga morgongryning. En lätt dimma täckte skog och fält, vägen var hvit af tunn, tilltrampad snö. De båda vandrarnas steg voro de enda ljud i den tidiga morgonstunden.

Småningom ljusnade luften, och bakom dimman skymtade en röd, strål-lös sol. Plötsligt brast dimman, och ett rödt, skinande ljus fyllde luften och öfvergöt fälten med rosen glans.

— Å, se mor! — utbrast »lilla moster» med oförställd beundran.

Men mor såg blott flyktigt upp. Hon var försänkt i tunga tankar, där hon gick med sin korg i handen och i sin tunna, utslitna kjol, genom hvilken kölden trängde in på kroppen. Men hvad betydde väl det? Det var icke på sig själf hon tänkte. Skulle väl densamma korgen vara fylld, när hon återvände, eller skulle hon nödgas höra gråt efter bröd vid hemkomsten?

»Lilla moster» trafvade hurtigt på bredvid mor. Inga sorger fyllde hennes sinne. Hvad det var vackert här ute; hvad granarna stodo höga och hvitrimmade, och hvad mor var snäll, som tog henne med till staden. Hon förstod inte rätt, hvad mor ämnade göra, men eftersom korgen var med, skulle mor skaffa mat i den. Hon skulle gå efter den mat, som Gud ämnade skicka. Inte ett ögonblick var den lilla i tvifvel härom. Och full af glädje och munterhet begynte hon på gammalt vis sjunga ut sina klara lärketoner.

Se, nu skymtade staden där borta med hvita, solglänsande tak och rakt uppstigande violett- och rosenfärgad rök ur otaliga skorstenar. Ack, sorglösa, lyckliga människor kokade nu sitt morgonkaffe eller sin frukostmat! Ingen visste om, att det här på vägen gick en utfattig, hungrig mor, som ingenting högre önskade än att också få sätta grytan på elden i sin kalla stuga där hemma!

— Mor, vi skulle tagit kälken med oss! — utbrast plötsligt »lilla moster» bestört.

— Hur så, barn?

— Jo, att skjuta korgen på. Det blir så tungt att bära korgen tillbaka.

Mor måste le midt under all sorg. Det bekymret skulle de nog bli besparade. *Hennes* korg skulle aldrig bli för tung att bära hem.

Inne i staden, midt i en vacker, lummig park stod kyrkan med sina höga torn och granna, stora fönster. Huru »lilla moster» önskade få komma dit igen en söndag! Det var vackert som i himmeln. I synnerhet när de där mäktiga, starka tonerna hördes som någonstädes högt uppifrån — hon visste icke rätt, hvarifrån de kommo — men det var som idel härliga änglaröster.

Mor saktade sina steg och vände sig tveksamt mot ett prydligt, gulmåladt hus i två våningar, där hon visste, att doktors bodde. Om hon skulle kunna förmå sig att gå dit in och tala om sin nöd; doktors kände hon ju från barndomen.

Där kom en storväxt man med kraftiga, långa steg gående emot henne på gatan. Han såg sig omkring på ett sätt, som visade, att han var främling på orten. Han stannade en förbi-

vandrande med en fråga men tycktes icke hafva fått ett tillfredsställande svar, ty han kom vidare framåt, rakt fram till mor och hennes lilla flicka.

Han stannade där och gjorde en fråga.

Mor svarade icke. Hon betraktade skarpt och oafvändt den främmande.

Främlingen fixerade äfven henne — så tog han sig plötsligt för pannan.

— Inte kan det väl vara — Mina — syster Mina? — — — —
stötte han häftigt och upprörd, fram med en utländsk brytning.

Ögonblicket därpå låg mor gråtande i den främmande mannens armar. Några förbigående fruar stannade bestörta — några gatpojkar sprungo nyfikna till.

Ja, det var en underbar stund!

Systemern hade återfunnit sin ende, förlorade broder. — Han hade icke förr haft mod att söka upp sina egna och bedröfva dem med historien om sitt dåliga och lastbara lif. Men nu, när han vändt sina ögon från det onda och i Guds kraft börjat ett nytt lif, nu hade han kommit att söka upp sitt gamla hem. Det var alldeles på måfå han stannade här i staden — han visste ju icke, hvar den gifta systemern bosatt sig.

De gingo framåt längs gatorna som i en dröm. Var detta väl sant — detta underbara, märkvärdiga? Tårarna stodo i den mörkhyade mannens ögon, när de hvilade på systemerns tärda, utmärglade gestalt.

Och mor! Hvad sade mor? Hon skakades som af en våldsam frossa och måste sätta sig ner på apotekstrappan, som de

gingo förbi. Det var för mycken glädje efter så mycken nöd. Ty icke allenast att hon funnit sin ende och käre bror, funnit honom som en upprättad man — hon hade på samma gång funnit räddning ur egen nöd. Bror Alfred var numera ingen fattig man. Det såg man snart. Mor stod som en drömmande inne i handelsmannens butik och såg, huru denne på främlingens begäran packade in påsar och paket och mjölsäckar i en stor låda. Så beställdes en forman — de skulle alla åka hem med varorna.

»Lilla moster» — hvad sade hon väl?

Hon hade stuckit sin lilla trasiga vante i morbrors stora näfve och såg upp på honom med oförställd glädje och beundran. Plötsligt, just som de skulle stiga i släden, tog hon fatt i mor och utbrast:

— Mor — ser mor, vi borde ändå tagit kälken! Så kunde vi skjutit hem den tunga lådan. Jag visste ju, att Gud skulle ge mycket mat.

Då vände mor sig om till sin återfunne broder med tårade ögon och darrande läppar.

— Se — sade hon djupt gripen — detta barns tro har återfört dig till mig. Jag stackare hade så när glömt Gud i nöden, men den lilla har varit Guds röst i vårt hem. Och nu ser jag, att han är en lefvande och mäktig Herre, som allt förmår. Nu ser jag, att han inte glömt oss. Nu ser jag, att han tager sig an det arma, fattiga människobarnet. Den Herren vill jag tacka och prisa och tjäna i alla mina lifsdagar.

Från *Evang. Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition* hafva utkommit och finnas hos alla bokhandlare att tillgå följande arbeten:

Stugornas vän. Berättelser med illustr. *Första saml.* Af Hanna Frosterus-Segerstråle. Andra uppl. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Den trefligt utstyrd boken innehåller icke mindre än 8 särskilda berättelser, som alla äro hållna i en ledig stil och af ett godt innehåll. De äga alla ett starkt verklighetsdrag och äro förföljda med äkta finsk trohjärtenhet. För lärare i söndagskolor och ledare af ynglingaföreningar erbjuder boken särskildt god hjälp vid julfester och samkväm.

Det är skildringar från barnavärlden, som den finska författarinnan här gifver oss. Något synnerligen älskligt, skärt och rent möter oss i dessa små teckningar ur lifvet. I hvar och en har förf. nedlagt en särskild kristlig lärdom och detta på ett så osökt fint sätt, att läsaren känner sig därpå innerligt tilltalad. Vi hälsa författarinnan hjärtligt välkommen åter.

Förbundstidn.

Sanningsvitnet.

Stugornas vän. Berättelser. *Andra saml.* Af Hanna Frosterus-Segerstråle. Illustrerad af Einar Torsslow. Häft. 1 kr., kart. 1,25.

Liksom första samlingen utmärker sig denna barnbok för mycket goda berättelser till nytta och lärdom för de unga. Några äro verkliga pärlor, afsedda för yngre barn.

Hanna F. Segerstråle kan berätta, så hon rycker både unga och gamla med sig.

Veml. Alleh.

Från mörker till ljus eller En älskad moders minne. Med illustr. Tredje uppl. 25 öre.

En ganska älsklig berättelse, hvilken skildrar dryckenskapens elände och den kristliga kärlekens makt att rädda ur nöd.

Sv. P.

Farmor. En berättelse för ung och gammal. Af A. Vollmar. Öfvers. fr. tyskan. Fjärde uppl. Häft. 50 öre, kart. 75 öre.

. . . en älsklig berättelse, som utan tvekan kan sättas i ungdomens händer. En allvarlig ton genomdallar den visserligen, men berättelsen har på samma gång mycken friskhet. Vackert är, hvad som berättas om farmors första ankomst på julaftonen, och än vackrare kanske hvad berättelsen har att förmå om, huru den gamla, en af dessa, som *intet hafva och dock allting gifva*, en vacker vårdag under det blommande äppelträdet somnade in i den sista sömnen.

Eckl.-Tidn.

Första upplagan af denna originella skildring utsåldes på en månad, hvilket är det bästa beviset på att »Farmor» rönte ett välvilligt mottagande. Vår öfvertygelse är, att hon fortfarande skall få sprida uppmuntran och vederkvickelse i många svenska hem.

Gottl.-P.

Olivias berättelse. Af O. F. Walton. Bemynd. öfvers. af Axel Lybecker. Häft. 1 kr., kart. 1,25.

En älsklig och lifigt framställd berättelse, som särskildt må rekommenderas för unga flickor, hvilka därur kunna hafva åtskilligt att hämta till behållning för lifvet.

Sv. Kommunaltidning.

Glädjebloster. Nya berättelser af Mathilda Roos. Rikt illustrerad af Jenny Nyström-Stoopendaal. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

En på samma gång mycket vacker och mycket god bok för de små.

På vandring till morfar. Berättelse för barn, af Anna Lejdström. Andra uppl. Häft. 1,25, kart. 1,50.

Berättelsen, som genomströmmas af en frisk och älsklig barnatro på den himmelske Faderns ledning, skall genom sitt underhållande och enkla framställningssätt blifva för barnen lika roande som lärorik.

Ny Eckles.-Tidn.

I lifvets vårdagar. Fortsättning af »På vandring till morfar». Berättelse för barn och ungdom af *Anna Lejdström*. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopendaal. *Andra* uppl. Häft. 1,25, kart. 1,50.

En lika intressant som lärorik berättelse, gifvande flera lifvande bilder af den omskapande kraft, som ligger i sann och allvarlig kristendom.

Ny Eckles.-Tidn.

Dolda krafter och andra berättelser af *A—der* (Anna Ölander), förf. till »I skymningsstunder». Med illustrationer af Jenny Nyström-Stoopendaal. *Andra* upplagan. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Ett knippe skogsvioler, doftande af friskhet och lif, så skulle man vilja beteckna dessa nio små berättelser, som äro genomandade af sann kristlig kärlek.

K. F.

Julens blommor. Berättelser och sånger för barn af *Anna Lejdström*. Rikt illustrerad af *Folke Hoving*. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Dessa älskliga berättelser och sånger äro de sista af den tidigt hemgångna författarinnan. De, som läst hennes föregående arbeten »På vandring till morfar» och »I lifvets vårdagar», skola helt visst skynda att lära och njuta äfven af detta hennes arbete.

Blåklintar, plockade vid vägen. Berättelser af *L. Lunell*. Häft. 50 öre.

Det är både hjärta och talang i dessa teckningar, både sinne för verkligheterna här nere och de himmelska verkligheter, som allena bjuda hjärtat frid och ljus.

Gefle Dagblad.

— — — Hvarje berättelse för sig är en älsklig »blåklint», och tillsammans bilda de alla en den finaste bukett af »blåklintar», åt hvilka det lifvande hoppet gifvit deras färg. I all sin enkelhet visa de kraftigt, huru snart en förgänglig världs och dess yrande nöjens rosor vissna, svartna och dö, men huru tidens och evighetens sublimaste och skönaste ros är rosen i Saron, rosen i Getsemane.

Boken skall för öfrigt utan tvifvel läsas med intresse af både gammal och ung.

Ansgariv-Posten.

Helvi. Berättelse för ungdom af *Hilja Haakti*. Öfversättning från finskan. Häft. 2 kr., kart. 2,25, klotb. 3 kr.

Särskildt intresse skänker i våra dagar allt, som har sammanhang med Finland. Kommer därtill att denna bok, hvilken skildrar bilder från de religiösa rörelserna i Finland, gör detta på ett sätt, som gör djupt intryck, så tro vi, att den skall vinna många vänner bland vår troende ungdom.

Söndagsskoltidn.

Det mest glädjande på det religiösa området i våra dagars Finland är utan tvifvel den andliga väckelse, som under de senare åren gripit omkring sig i synnerhet inom studentkretsar. Den bok, hvars titel läses här ofvan, utgör ett exempel på väckelsens styrka och djup. Den utmärker sig för fina och på ett skönt språk framställda karaktärsteckningar och uppbäres alltigenom af en varm och sund kristlig åskådning.

Helsingen.

Med växande intresse följer man Helvis utveckling. Berättelsen är ock en tidskildring af verkligt värde.

Missions-Tidn.

Den unge kontoristen, eller »Om skalkar locka dig, så följ icke». Af *Edvin Hodder*. Tredje uppl. Häft. 85 öre, kart. 1,10, klotb. 1,75.

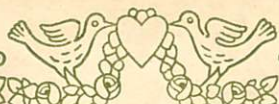
I företalet till denna bok yttrar öfvers.: »Man kan sväriligen finna en mera passande bok för föräldrar att gifva sina söner, då de lämna hemmet för att utgå i världen, eller för principaler att utdela bland de ynglingar, som de hafva i sin tjänst» — och i detta omdöme måste enhvar instämma, som läst den lilla berättelsen.

Hels.

Goda barnböcker.

Stugornas vän.

Af *Hanna Frosterus-Segerstråle*.
Berättelser med illustr. *Första saml.*
Andra uppl. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Stugornas vän.

Af *Hanna Frosterus-Segerstråle*.
Berättelser. Med illustr. af *Einar
Torslow*. *Andra saml.* Häft. 1 kr.,
kart. 1: 25.

Julens blommor.

Berättelser och sånger för barn af
Anna Lejdström. Teckningarna af
Folke Hoving. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Fem små fågelungar.

Berättelser för smått folk af *Agnes
Giberne*. Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Kärlekens seger

eller *Hvad silfverpenningen be-
rättade*. Andra uppl. Häft. 50 öre,
kart. 75 öre.

Annie

eller *Ljusets barn*. Af *O. F. Walton*.
Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Ute i stormen.

Öfvers. från engelskan af *E. F. L—m*.
Häft. 50 öre, kart. 75 öre.

Morgontankar för barn.

Af *M*. Andra uppl. Häft. 30 öre,
kart. 50 öre, klotb. 75 öre.

Små hufvudkuddar.

Aftontankar för de små för hvarje
dag i månaden. Af *Fr. R. Havergal*.
Sjätte uppl. Kart. 40 öre, klotb.
75 öre.

Hindubarn.

En bok om barn för barn. Af
Johanne Blauenfeldt. Häft. 50 öre,
kart. 75 öre.

Småplock åt barnen.

Af *Anna Rosén*. Med illustr. af
Jenny Nyström-Stoopendaal.
Andra uppl.
Häft. 75 öre, kart. 1 kr.

